

סדרת "רשומות האכסנאית"

אילונה אנדרוז

עורפה, איש זאב ואכסנאית נכנסים לבר

תרגמה מאנגלית: דורית תמיר

אילונה אנדרוז

ערפד, איש זאב ואכסנאית נכנסים לבר

רשומות האכסנאית

ספר שלישי

מאנגלית: דורית תמיר

לרכישת הספר המלא לחצי כאן

One Fell Sweep | Ilona Andrews
Innkeeper Chronicles - book 3

Translated by: Dorit Tamir

Copyright © 2016 by Andrew Gordon and Ilona Gordon.
Published by arrangement with Nancy Yost Literary Agency

עורכות ראשיות: דורית תמיר | ורד רוה שמואל
עריכת תרגום: חמוטל לוין
הגהה: צופיה סילברמן
עיצוב עטיפה: חן יאקה שומרון | סטודיו לימונדה
עימוד: גרינהויז – הרצליה

© 2026 כל הזכויות בשפה העברית שמורות לא(א)הבות הוצאה לאור
בע"מ | האגוז 6 פארק תעשיות חמן, חבל מודיעין | Email: info@
www.ahavot.com | ahavot.com ולדורית תמיר – ספרים בעלמא
השלום 11, אבן יהודה | tdorit@gmail.com | www.almabooks.co.il

All Rights Reserved © 2026 Ahavot Publishing Ltd. | HaEgoz 6,
Haman Industry park, Modi'in, Israel | Email: info@ahavot.com
And Dorit Tamir - Alma Books | 11 Hashalom st., Even Yehuda
Israel | Email: tdorit@gmail.com ,4050429

אין לשכפל, להעתיק, לצלם, להקליט, לתרגם, לאחסן במאגר מידע, לשדר או
לקלוט בכל דרך או בכל אמצעי אלקטרוני, אופטי, מכני או אחר – כל חלק
שהוא מהחומר שבספר זה. שימוש מסחרי מכל סוג בחומר הכלול בספר זה
אסור בהחלט אלא ברשות מפורשת בכתב מהמוציא לאור.

דאנאקוד: 1572-533050
נדפס בישראל תשפ"ו 2026 Printed in Israel

ללורה גסוויי,
תודה על הכול. אנחנו מתגעגעים אלייך
ועצובים מאוד על לכתך.

1

כעימה עמומה ניערה אותי משינה. פקחתי עיניים ומצמצתי. חלמתי על מדבר – ים רחב ואינסופי של חול צהוב נודד תחת שמש לבנה. תעיתי שם ברגליים יחפות שקועות בחול עד הקרסוליים, והגרגירים הזעירים החליקו מתחת לבהונותיי בכל צעד. ניסיתי למצוא משהו או משהו. חיפשתי במשך שעות, אבל מצאתי רק חול וחול. התקרה המרגיעה של חדר השינה החשוך היתה מנוגדת כל כך לדיונות מוכות השמש, שלרגע מבלבל אחד לא ידעתי איפה אני נמצאת.

הקסם שוב פעם בראשי. הוא ליטף את חושיי, קל כנוצה וחטוף, אבל עיקש. משהו התחכך בגבולות האכסניה.

הורדתי את כפות רגליי אל רצפת העץ, לקחתי את המטאטא ויצאתי אל המסדרון האפלולי. ביסט, השייטסו הזעירה שלי, זינקה ממקומה מתחת למיטה והלכה בעקבותיי, נכונה להסתער על הפולש הלא־ידוע. נותרו חמישה ימים עד חג המולד ולא ציפיתי לאורחים, בטח לא בשתיים לפנות בוקר. אם כי אסור לשכוח שכשאכסניית גרטרוד האנט מקבלת אורחים, הם לעולם אינם מהסוג הרגיל, ולרוב גם לא נוטים להודיע מראש על בואם.

המסדרון הסתיים בדלת. הורדתי את הקרדיגן הסרוג מהמתלה שמיימין למשקוף, התעטפתי בו, והחלקתי את רגליי לתוך נעלי בית. דצמבר השנה התחיל בשיטפון ואז נעשה קר באופן חריג. הטמפרטורה בלילות ירדה קצת מתחת לאפס, עובדה שבמונחי טקסס מבשרת על בואה הקרב של האפוקליפסה. האכסניה היתה חמימה ונעימה, אבל לצאת החוצה היה כמו להיכנס למקפיא, לכן התעטפתי בשכבות בגדים בכל פעם שיצאתי, וכשחזרתי השלתי סוּוט־שירטים וקרדיגנים ליד דלתות אקראיות. הדלת נפתחה לפניי ויצאתי אל המרפסת. האוויר הקר הכה בי. וואו.

הירח זרח באור בהיר ושילח קרניים כסופות דרך קרעי ענני לילה דקים. מטע התפוחים שלי השתרע משמאלי. היישר לפניי, עץ אלון עתיק וענקי פרש את ענפיו מעל הדשא, וזרועותיו כמעט נגעו במרפסת. מימין נמתח רחוב פארק במקביל לאכסניה, ובדיוק מול גרטורד האנט התפצלה ממנו דרך קמלוט והמשיכה עמוק לתוך שכונת אבלון, על בתיה הטקסניים הדו־קומתיים, העצים העתיקים, המדשאות המטופחות והרכבים הכהים שחונים על שבילי הגישה. הכול היה שקט.

שלחתי את חושיי אל הלילה. האכסניה ואני קשורות בצורה הדוקה כל כך, שאם רק ארצה אוכל לחוש כל פינה בה. הפולש נגע בגבולות האכסניה, אך לא חצה אותם, ועכשיו הוא או היא התחבאו.

המתנתי וניסיתי למנוע משיניי לנקוש מקור. הנשימה שלי יצרה עננים זעירים שנמסו לתוך החשיכה. דממה.

מישהו התבונן בי. הרגשתי את כובד משקלו של המבט. צמרמורת של פחד או של קור עברה בגבי. כנראה גם וגם.

"אני יודעת שאתם שם. צאו החוצה."

דממה.

נעצתי מבט בלילה ובחנתי את הנוף המוכר. הגדר החיה שהפרידה בין רחוב פארק למדשאה שלי נראתה שלמה, לא היו עקבות זרות על הדשא, שום דבר לא הסתתר בעץ האלון, שום דבר לא רשרש בשיחים שמאחוריו, שום דבר לא הפריע את מנוחתו של עץ הארז שנמצא כשישה מטרים מאחורי השיחים... זוג עיניים ענבריות הביטו בי מתוך הצללים שמתחת לארז. כמעט קפצתי מרוב בהלה.

"שון!" הייתי קרובה להתקף לב.

שון אוונס לא זו. צל כהה בלילה העמוק. לפני כמה חודשים נפגשנו בדיוק ככה, אבל אז הוא סימן את גבולות השטח שלו על עצי התפוח שלי. הפעם הוא המתין בשקט וכיבד את גבולותיה של האכסניה.

"תתקרב," קראתי בקול נמוך. אין שום סיבה להעיר את כל השכונה. "אני לא רוצה לצעוק."

הוא נע כמו כתם מטושטש, רץ במעלה גזע האלון, קפץ, התנדנד ונחת על ענף ליד המרפסת. דז'ה-וּו. ביסט נבחה בשקט פעם אחת, רק כדי להבהיר שהיא כאן למקרה שיחליט לנסות משהו.

"קרה משהו?"

בחנתי את פניו בקפידה. כששון עבר לגור בשכונת אבילון, פרצה בגללו מגפה קלה של התעלפויות. מי שיחפש במילון את המונח "טיפוס צבאי קשוח", ימצא שם את התמונה שלו. הוא בשנות העשרים המאוחרות לחייו, ויש לו פנים נאות שהוא מקפיד לגלח, שיער קצר בצבע חום חלודה, וגוף אתלטי ומלא עוצמה. הוא חזק ומהיר, וממש לא כדאי לעצבן אותו. הוא גם איש זאב ללא כוכב בית, יצור שרובם המוחלט של תושבי הארץ

לא מודעים בכלל לקיומו. לפני כמה חודשים, כששון עזר לי להגן על שכונת אבלון מפני מתנקש חייזרי, הוא גילה לראשונה על מקורותיו ומוצאו, ועזב את כדור הארץ לטובת מסע של חיפוש עצמי. בסופו של דבר הוא נקלע למלחמה בין-גלקטית במקום שנקרא נקסוס, ונדרשתי לנצל את כל משאביי כדי לחלץ אותו משם.

המלחמה גבתה ממנו מחיר. כעת צלקת ארוכה מעטרת את פניו. השון של לפני נקסוס היה שחצן ותוקפני. השון החדש שקט וסבלני, ואם מציצים לתוך עיני הענבר הצלולות שלו רואים שם קשיחות מתכתית. ולעיתים לא רואים שם דבר, כאילו מביטים לתוך עיניו של נמר; לא רעב, לא זעם, רק דריכות חסרת פשר. לפני שלושה ערבים הלכנו יחד לסרט, וכשיצאנו מהקולנוע בחור שיכור ניסה להתעמת איתנו. שון הביט בו, ומה שהבחור ראה בתוך עיניו חדר ככל הנראה מבעד לערפילי האלכוהול, כי השיכור פשוט הסתובב בלי לומר מילה והלך משם.

יכולתי להתמודד עם היוהרה והכעס, אבל השום-דבר הדרוך הזה עורר בי חשש. שון הסתיר את זה טוב למדי; ראיתי אותו מדבר עם אנשים בשכונה ואף אחד מהם לא נמלט בצעקות. אבל השום-דבר היה שם. הוא לא אמר לי יותר משתי מילים לאורך כל הערב. עם השכנים האחרים הוא התאמץ להעמיד פנים שהכול כרגיל, אבל אני יודעת בדיוק מה הוא עבר. איתי הוא לא העמיד פנים שהוא משהו אחר, והשון הזה פתח עבורי דלתות, הציע לי את המעיל שלו נגד הקור ונעמד ביני ובין השיכור, אבל הוא לא דיבר. אני לא יודעת מה קרה לו בדיוק, אבל החוויה שהוא עבר בנקסוס דחפה אותו אל מחוץ לחיים הנורמליים ולא הייתי בטוחה שאצליח למשוך אותו בחזרה לתוך האור.

"איך ידעת?" הוא שאל. "הקפדתי לא לחצות את גבולות

האכסניה."

"פסגת השלום נתנה לאכסניה זריקת אנרגיה רצינית. גרטרוד האנט שולחת שורשים והתחככת באזור של הצמיחה החדשה." דחפתי מעט את הקסם. אור ירוק חיוור זהר לרגע על גבולה של האכסניה והתפוגג.

"סליחה," הוא אמר. "אני אזכור את זה. לא התכוונתי להעיר אותך."

"לא הצלחת לישון?" הידקתי את הקרדיגן סביבי.

"היתה לי תחושה, זה הכול."

"איזו תחושה?"

"שמשהו עומד לקרות."

"אם משהו עומד לקרות, עדיף שנחכה לו בפנים."

והנה הזמנתי אותו להיכנס. באמצע הלילה. בעודי לובשת קרדיגן, ומתחתיו חולצת פיג'מה של הלן קיטי שבקושי מגיעה לי עד לאמצע הירך. מה בדיוק אני עושה?

"תרצה להיכנס?" הפה שלי פשוט המשיך לזוז. "אכין לך

כוס תה."

נפלא.

ברק ענברי חלף בעיניו. "בשתיים לפנות בוקר גברים אמיתיים

שותים קפה. שחור."

הוא שותה את הקפה שלו עם שמנת. זאת בדיחה, נכון?

בבקשה שזו תהיה בדיחה.

"הבנתי. ואז הם מחכים שהוא יהיה קר ומגעיל ומשווים את

שערות החזה שהוא הצמיח להם?"

"כנראה."

לגמרי בדיחה. ניצוץ תקווה ניצת בי. הוא היה זעיר, אבל זה

היה הרבה יותר טוב מכלום.

"טוב, אם יש כאן גבר שמוכן לשתות קפה של בנות בטעם

אגוזים עם המון שמנת, הוא מוזמן להיכנס פנימה."

הוא רכן מעט קרוב יותר. "את מזמינה אותי להיכנס?" בקולו
היתה נימה של הצעה מרומזת.
פתאום כבר לא היה לי קר. "שמע, אתה כבר כאן, קפוא בחוץ,
ואנחנו לא יכולים סתם לעמוד פה במרפסת ולדבר. מישוהו עלול
לראות אותנו ולקבל כל מיני רעיונות."
למעשה, אף אחד לא יראה אותנו כי אמצע הלילה, ואם
ניקלע לצרות האכסניה תמסך אותנו.
הוא קפץ מהענף ונחת ברכות לידי. הוא היה כל כך... גבוה.
ועמד קרוב מדי. והביט בי.
"אנשים לא יקבלו רעיונות אם יראו אותי מתגנב לתוך הבית
שלך באמצע הלילה?"
פתחתי את פי וניסיתי לחשוב על מענה מחוכם.
השמיים מעל רחוב פארק נבקעו בברק צהוב של פיצוץ
חשמלי ופלטו רֶכֶב־דָּחף.
שון הסתובב בחדות.
הכלי המחטי טס בגובה של כשלושים סנטימטר מעל
האספלט. אפו המחוורד פילח את האוויר, והמנוע שלו שאג
בעוצמה שיכולה להעיר מתים. החלונות בפונדק רטטו. אזעקות
רכב ייללו לאורך הרחוב.
אוי, לא.
הקול מחריש האוזניים של גל ההדף התרחק ואז שב והתקרב
ברעש הולך ומתגבר. האידיוט הסתובב והוא חוזר לכאן. שון
קפץ מהמרפסת ונעלם.
"תותח הִתְרָשָׁה," נבחתי.
גג האכסניה נפתח. הרעפים נזלו כמו שעווה נמסה, וקנה
תותח באורך מטר הציץ החוצה.
כלי הרכב רעם בשאגת מנוע.
בשני הבתים הסמוכים נדלקו אורות. לכל הרוחות.

כלי הרכב נכנס לשדה הראייה שלי.

"אש."

התותח השמיע טינג מתכתי. האורות בבית משפחת רמירז כבו. מנורת הרחוב החשיכה. מנוע הכלי המרחף הפסיק לפעול, כאילו מישהו הוריד את המתג.

פעיימה אלקטרומגנטית היא דבר יעיל להפליא.

הרכב הסתחרר במעגלים רחבים, פגע בעמוד התאורה, ניתז ממנו אל המדרכה, ואז קפץ כמה פעמים עד שנעצר לגמרי. במרחק של שישה מטרים מגבול האכסניה. שיט.

בעוד רגע מר רמירז יבין שהאורות שלו מסרבים להידלק והוא יעשה את מה שעושים במצבו; הוא יצא החוצה כדי לבדוק אם גם שאר השכונה שרויה בעלטה. והוא יראה אותנו ואת הרכב־דחף, שבהחלט לא נראה כמו משהו מהעולם הזה.

זינקתי מהמרפסת לאוויר. שורש גדול התפתל מתוך הקרקע, תפס בי, והניח אותי בעדינות על הדשא. רצתי לרחוב, והמטאטא שבידי התפצל עד שליבתו הכחולה הזוהרת נחשפה, ושינה צורה לחנית עם קרס בקצה.

שון דהר אל הרכב, תפס את הנהג הזעיר שלו, וזרק אותו לאחור, לכיוון האכסניה. שורשים חטפו אותו מהאוויר. המדשאה פיהקה, והשורשים גררו אותו פנימה לתוכה. תפסתי את כלי הרכב החייזרי בקרס שבקצה החנית, שון אחז בכוח בקצה האחר של הכלי, ושנינו ספק־סחבנו ספק־גררנו אותו לתוך גבולות האכסניה.

דלת נפתחה מאחוריי. שון גנח, אני צעקתי, ושנינו הנפנו את הרכב ואת המטאטא מעל הגדר החיה. הסתובבתי בחזרה אל הרחוב.

מר רמירז יצא מביתו. אסאד, כלב הרודיאן ריצ'בק שלו, נשרך מאחוריו.

"דינה, מר רמירז אמר. "את בסדר?"
 לא. אני לא בסדר. "איזה אידיוט החליט לרכוב על האופנוע
 שלו הלוך וחזור ברחוב!"
 אפילו לא הייתי צריכה לזייף את הזעם בקולי. היה לי די
 והותר זעם. כל המבקרים בכדור הארץ צריכים לציית לכלל אחד:
 לעולם לא להתגלות בפני האוכלוסייה המקומית. זו מהות קיומן
 של האכסניות. כבר יותר מדי פעמים כמעט התגליתי, וברגע
 שאיכנס לאכסניה הרוכב של הרכב־דחף יצטער על זה מאוד.
 "אנחנו בסדר, שון אמר.
 "זה פשוט מגוחך." נופפתי בזרועי והידקתי את הקרדיגן
 סביבי. "מי עושה רעש כזה כשכולם ישנים?"
 "לאנשים אין שמץ היגיון," אמר מר רמירז. "לי אין חשמל."
 "נראה לי שהוא פגע בפנס הרחוב. אולי נגרם נזק לקו
 החשמל," הציע שון.
 מר רמירז קימט את מצחו. "יכול להיות." עיניו התכווצו.
 "רגע, אתה לא גר בקצה הרחוב? מה אתה עושה כאן?"
 "לא הצלחתי לישון," שון אמר. "יצאתי לריצה."
 אסאד רחרח בחשד מובהק את סימני ההחלקה המתכתיים
 על המדרכה.
 "ריצה, הא?" מר רמירז התכונן בו, ואז כי ובקרדיגן שהסתר
 חולצת שינה, ואז שוב בו. "בשתיים לפנות בוקר?"
 כמה שהייתי רוצה להפוך לבלתי נראית באותו רגע.
 "הזמן הכי טוב לריצה," שון אמר. "אף אחד לא מטריד
 אותי."
 אסאד בחן את הסימנים והשמיע נביחה קולנית אחת.
 "היי!" מר רמירז פנה אליו. "מה יש שם, חבר?"
 ריח של משהו לא אנושי שנחת על המדרכה, זה מה שהיה
 שם.

הכלב הענקי נעמד בין מר רמירז לבין הסימנים ופרץ בסדרת נביחות מחרישות אוזניים.

"המממ. הוא כמעט אף פעם לא נובח. כדאי שאכניס אותו. אדווה למשטרה בבוקר." מר רמירז הביט בשון ובי פעם אחת אחרונה וחיך. "בהצלחה עם הריצה."
לא, הוא לא באמת איחל לשון ולי ריצה נעימה.

"בוא, אסאד."

עצמתי עיניים חזק לרגע.

"את בסדר?" שאל שון.

"ריצה?" סיננתי דרך שיניים חשוקות. "זה ההסבר הכי טוב שיכולת לחשוב עליו?"

"מה הייתי אמור להגיד? הוא לא היה מאמין שהתעוררתי מהרעש, התלבשתי ורצתי כל הדרך לכאן, וכל זה בזמן שלקח לו לרדת ולפתוח את הדלת."

"הוא חושב שאנחנו שוכבים."

"אז מה? אנחנו אנשים בוגרים ככל שידוע לי."

"מחר הוא ידבר עם מרגרט, ועד הצהריים כל השכונה תדבר על ה'ריצה' שלנו. אצטרך להתמודד עם שמועות ושאלות למשך שבוע לפחות. אני לא אוהבת להיות במרכז תשומת הלב, שון. זה לא טוב לעסקים שלי."

שון חיך.

אוף. הסתובבתי. "בוא, תיכנס."

"את בטוחה?" החיוך הפך לצחוק. "אנשים עלולים לקבל את הרושם הלא-נכון."

"פשוט תיכנס כבר," נהמתי.

הוא הלך אחריי.

נכנסנו אל הטרקלין. השורשים הארוכים והגמישים של האכסניה הצמידו יצור אל הקיר. גודלו היה כשל ילד אנושי בן

עשר. היו לו ארבע גפיים והוא לבש רתמת עור עם כיסים וממנה השתלשלה גלימה חומה רחבה. כרכולת יפהפייה של נוצות בצבעי ירוק־אזמרגד, צהוב ואדום עיטרה את ראשו. התיאוריה האבולוציונית הרווחת בכדור הארץ היא שנוצות התפתחו מקשקשים, ולכן שני אלו לעולם לא יימצאו יחד על אותו יצור. אבל נראה שאף אחד לא סיפר על זה לרוכב כלי הרחף, כי שאר גופו היה מכוסה בקשקשים ירוקים יפהפיים, שהתכהו לירוק־יער על גבו והתבהרו לקרם על צווארו וחזהו. זכר קו. הייתי צריכה לדעת.

הקו הם למעשה זוחלים, ויש להם יותר במשותף עם הדינוזאורים מאשר עם הציפורים. הם חיים בשבטים ונחשפו בטעות לקיומה של הגלקסיה כשעדיין היו בשלב הציידים־לקטים. הם מעולם לא התקדמו מעבר לשלב הזה. שינויי האקלים בכדור הארץ, בשילוב עם גידול האוכלוסייה, יצרו רעב, והרעב הזה היה זרז לפיתוח הגינן והנטיעות, אשר בתורם הובילו להתפתחות חברה חקלאית ולפיאודליזם. הקו לא חוו קשיים כלשהם. הם לא ניסו להבין את הגלקסיה ואת הטכנולוגיה המורכבת של גזעים אחרים. הם פשוט השלימו עם קיומן ולמדו להשתמש בהן. הניסיון להסביר חוקים לבני קו דומה להקראת תקציר חקיקה לפעוט. הקו המסוים הזה, כך נראה, החליט שזה יהיה רעיון נפלא להביא את הרכב־דחף שלו לכוך שלנו ולרכוב עליו הלוך ושוב לאורך רחוב פארק.

"השתגעתי?"

הקו הביט בי בעיניים זהובות עגולות.
 "כאן זה כדור הארץ. אתה לא יכול להרעיש כאן. אתה לא יכול לרכוב כאן על רכב־דחף. בני האדם לא יודעים. אסור להם לדעת. כמעט סיבכת אותנו בצרה גדולה."
 הקו מצמץ. העיניים שלו היו צלולות כשמי קיץ. שום מחשבה

לא העיכה עליהן. נאנחתי. רציתי לצעוק עליו עוד קצת, אבל לא היה בזה טעם.

"ובכן? מה יש לך לומר להגנתך?"

הוא פתח את פיו וחשף שיניים חדות. "הודעה!"

"יש לך הודעה בשבילי?"

"כן!"

מי בכל העולמות יעלה על דעתו לשלוח הודעה באמצעות קו? באותה מידה היה אפשר לדחוף את ההודעה לבקבוק ולהשליך אותו לאוקיינוס. הסיכוי שההודעה תגיע ליעדה זהה. הושטתי יד. השורשים שחררו את הקו במידה שהספיקה כדי שיוכל להזיז את זרועותיו. הוא הכניס יד לאחד הכיסים שברתמה, הוציא משהו, והפיל אותו לתוך כף ידי המושטת.

שרשרת כסף עם תליון דולפין. קפאתי.

"וזה!" הקו שמט לכף ידי גם גוש נייר מקומט ומטונף.

פתחתי את הנייר בזהירות. רצף של נקודות ציון בכתב מחובר חפוז וארבע מילים.

בצרות. בואי לקחת אותי.

"דינה?" שון הגיח לידי. "את נראית חיוורת."

"אני צריכה ספינת חלל."

"למה?"

"אני צריכה לנסוע לקרהארי."

גבותיו התכווצו. "זה עמוק בתוך השטח של האנוקרטיה

הקדושה. מה יש לך בקרהארי?"

קרהארי הוא כוכב לכת סגור. אין שום אפשרות גישה אליו מהאכסניה, מה שאומר שאצטרך להגיע לשם בדרך הרגילה ולקנות תעודת מעבר בבאהא-צ'אר. בקשה להיתר תיקח נצח

ובסופו של דבר לא תאושר, מה שאומר שלא תהיה לי ברירה
אלא להשתמש בשירותי מבריח, ואי־אפשר אפילו לנחש כמה
זמן זה ייקח...

שון נדחף לשדה הראייה שלי ונגע בעדינות בכתפי. הרמתי
אליו מבט.

"דברי איתי. מה יש לך בקרהארי?"

"אחותי."

2

עמדתי במטבח והקפצתי רגל בחוסר סבלנות. מסך התקשורת על הקיר נותר חשוך. רק טבעת כחולה הבהבה מדי כמה רגעים. אמש חפרתי בכל שביב מידע על קרהארי. זה היה גרוע מכפי שחשבתי. קרהארי לא רק היה סגור למבקרים. חל עליו צו נסיעה מוגבלת של האנוקרטיה הקדושה. האנוקרטיה הקדושה מורכבת משבטים אציליים שנקראים בתים. כל בית שולט בשטח משלו, ורק קומץ בתים מורשה להיכנס לאטמוספירה של קרהארי. ניסיון להגיע לשם ללא סמל בית מתאים יסתיים בהשמדה. לא תהיה שהות להסביר, לשחד, או להביע התנצלות. בדיקה מהירה בקרב הקשרים שלי בכאהא-צ'אר, הבזאר הגלקטי, העלתה שאפילו כל חסכונותי לא יצליחו לקנות לי כניסה לקרהארי. נותר לי רק להתחנן.

מוד לא היתה מבקשת ממני עזרה אלמלא היתה נתונה בסכנה מיידית. אהיה מוכנה להתחנן, להציע טובות ולהבטיח את הירח והשמיים כדי להציל את אחותי. בלילה, אחרי שארגנתי לקו מקום לינה, שלחתי הודעה לארלנר מבית קראהר. עברו שעות מאז, והוא עדיין לא ענה.

לארלנר ולי יש עבר משותף. הוא עזר לשון ולי לאתר את

המתנקש החיזור. ליתר דיוק, אנחנו עזרנו לו, כי בסופו של דבר המתנקש הגיע לכדור הארץ בגלל ענייני פוליטיקה פנימיים של בית קראהר. ארלנד גם השתתף בפסגת השלום, שהסתיימה בתוצאה נאה מבחינת האנוקרטיה הקדושה, מה שקרה במידה רבה בזכותי. עקרונית, יכולתי לטעון שהוא חייב לי טובה. מעשית, הוא המרשל של בית ערפדים חזק, וסביר להניח שהוא לא יכול להניח לכל המחויבויות שלו בהחלטה של רגע.

ההמתנה לתשובה שלו היתה מורטת עצבים.

חשיכה בגובה של למעלה משני מטרים הופיעה לידי. אורו דחף צלחת קטנה מול אפי. הורדתי את מבטי אל בייגל קטן ועליו ריבה סגולה.

"תאכלי!"

"תודה. אני לא רעבה."

קוציו הארוכים של אורו הזדקרו. הוא נהם. קווילונים נראים כמו מפלצות מפחידות שהזדקפו ונעמדו על שתיים – כפות הידיים שלהם חמושות בטפרים פראיים, הלועות שלהם מלאים בנביים, והגבים שלהם מכוסים בקוצים באורך של שלושים סנטימטר – ולכן הרושם שנוצר היה גורם לכל אדם שפוי לסבול מסיוטים לכל החיים. אני הייתי מודאגת מכדי שיהיה לי אכפת.

"תאכלי!"

הוא לא יוותר עד שאיענה לו. לקחתי את הבייגל ונגסתי בו. בדומה לכל דבר אחר שאורו הכין, היה לזה טעם של גן עדן. אורו מלמל משהו מתחת לשפם, חיכה עד שסיימתי לאכול את כל הבייגל, והתרחק ממני בצעדים זועפים.

אורו הוא שף בעל דירוג להב אדום, ובתור שכזה היה אמור להכין סעודות מפוארות במסעדות הגורמה הכי טובות בגלקסיה. אבל תאונת הרעלה מצערת גרמה לו לאבד את מעמדו. כשמצאתי

אותו בבאהא-צ'אר הוא כבר הרים ידיים, ולמרות שהחוזה שלו אייתי הסתיים, הוא סירב לעזוב. גרטורד האנט הפכה להיות ביתו.

מסך התקשורת עדיין הבהב.

פסעתי מצד לצד. ארלנד היה ההימור הטוב ביותר שלי. לא ידעתי מה אעשה אם הוא לא יעזור לי.

הליכה מצד לצד לא תזרז את התשובה. עצרתי, הכרחתי את עצמי להוריד את העיניים מהמסך, והצצתי דרך חלון המטבח אל החצר האחורית. הרכב־דחף היה מוטל פתוח על הפטיו. שון היה שקוע עמוק בתוכו, והקו, שמכל השמות בעולם קראו לו דווקא וינג, קיפץ מסביבו. ביסט כרכרה סביב שניהם, אספה מקלות וירקה אותם לרגליו של שון.

נופפתי בידי והאכסניה פתחה את החלון. אוויר קר נכנס פנימה.

"...ברור שהמייצב מקולקל."

שון שלף כלי מוזר מתוך ארגז כלים. הוא שאל אותי אם יש לי כלי עבודה, ונתתי לו גישה למוסך התיקונים. הוא ראה את שורות המדפים המלאים במבחר פלאים מכניים, קילל בהערכה, ובחר אחד מארגזי הכלים.

הוא פשפש בתוך קרבי הרכב־דחף, משך משהו החוצה וזרק אותו על הדשא. "זה מה שקורה כשקונים חלקים במשחטת רכב אלקונית."

"חלקים זולים!" וינג הוסיף בעליזות.

"תראה, זה יכול להיות מהיר, טוב או זול. אתה יכול לקבל שתי אפשרויות מתוך השלוש, אבל אף פעם לא את הכול יחד."

"למה?"

"זה החוק של היקום."

מתי הוא למד לתקן רכב־דחף?

משהו השמיע קול נקישה בתוך המנוע. אורות כחולים נדלקו בלוח המחוונים של הרכב.

וינג הרים את ידיו והפיק צווחה מחרישת אוזניים. המילה דיסקרטיות לא נכללה באוצר המילים שלו.
מסך התקשורת השמיע מאחוריי צליל. קפצתי במקומי.
"קבלי את השיחה."

פניו של ארלנד מילאו את המסך. המראה של ארלנד יפה התואר – עם רעמת השיער הזהובה שמקיפה את פניו הגבריות ואת עיניו הכחולות החודרות – יעצור את התנועה בכל צומת ראשי. נשים יצאו ממכוניותיהן כדי להביט בו מקרוב, ואז הוא יחייך והן יראו את הניבים ויברחו משם בצרחות.

המרשל של בית קראהר נראה נפלא בחליפת שריון מלאה בצבע שחור, משולכת בהבזקים של אדום-דם.
"ליידי דינה, קולו רעם. "אני לפקודתך."

והוא לא איבד ולו מעט מהנטייה שלו לדרמטיות. "אתה יוצא למלחמה, לורד מרשל?" בבקשה אל תהיה בדרך למלחמה.

"לא. השתתפתי בארוחה רשמית." הוא עיווה את פניו. "מכריחים אותנו ללבוש שריון לדברים האלה כדי שלא נדקור את עצמנו מתוך שיעמום טהור. איך אוכל לסייע?"

"אני צריכה להגיע לקרהארי. מדובר בעניין דחוף ואני זקוקה נואשות לעזרתך."

שון נכנס ושטף את ידיו בכיור.
"קרהארי הוא פי הטבעת של היקום." ארלנד כיווץ את מצחו.
"מה יש לך לחפש שם?"

"את אחותי."

גבותיו הבהירות טיפסו למעלה. "יש לך אחות?"

"כן."

"מה היא עושה בקרהארי?"

"אני לא יודעת."

הפעם האחרונה ששמעתי ממור היתה לפני יותר משלוש שנים, ובאותו זמן היא היתה על נוסין, אחד מכוכבי האנוקרטיה הקדושה המשגשים ביותר. קלאוס ואני באנו לפגוש אותה כשחיפשנו את אימא ואבא. זה היה ביקור קצר. היא כמעט נשברה כשגילתה שההורים שלנו נעלמו. היא נהגה לדבר עם אימא כל הזמן, וכשהתקשורת עם האכסניה נפסקה פתאום, לא היה לה מושג מה קרה. היא ניסתה לחזור לכדור הארץ, אבל בעלה היה מעורב באיזו פוליטיקת ערפדים מסובכת והיא לא יכלה לנסוע. במהלך הפגישה שלנו היתה לי הרגשה שלא הכול בסדר אצלה, אבל היא לא היתה מוכנה לספר מה הבעיה.

קלדניה נכנסה למטבח, לבושה בחלוק ורוד יפהפה, והתיישבה ליד השולחן. אורו חלף וצלחת ועליה בייגל וריבה נחתה לפני הוד מעלתה.

היא הרימה את הבייגל, ונגסה בבצק בשיניים חדות לא שוות בגודלן. כשמרבית האנשים נוגסים בבייגל, הם אווזים בו בשיניים ומושכים כדי לקרוע חתיכה מהבצק. כשקלדניה נוגסת בבייגל, אין שום אחיזת שיניים או משיכה. השיניים שלה פשוט חותכות את הבצק, כאילו גזרו אותו במספריים גדולים וכבדים.

"לורד ארלנד, אחותי שלחה אליי הודעה וביקשה עזרה. היא לא בנאדם שנוטה לבקש סיוע." למעשה, מור היתה מעדיפה למות מאשר לבקש עזרה, אבל היא לא היתה מוכנה להמר על חייה של הלן הקטנה.

"חיוני שאגיע לקרהארי מהר ככל האפשר. אולי יש איזו דרך שבה תוכל להאיץ את הבקשה שלי להיתר ביקור בכוכב?"

"אני חושש שזה בלתי אפשרי."

הלב שלי שקע.

"אין היתרים לביקור בקרהארי. כמו שאמרתי, הכוכב הזה הוא

חור. רובו מישורים משמימים מלאים בעדרים גדולים של אוכלי עשב עצומים, שמשוטטים בהם ללא מטרה או תוחלת. אין שם שטחי ציד טובים, גם לא עושר מינרלי, כך שאין למקום ערך רב. הוא אוכלס בשלב מוקדם בהיסטוריה של האנוקרטיה הקדושה ואז איבדנו איתו קשר למשך חמש מאות שנה. הצאצאים של המתמיישבים המקוריים נותקו לפרק זמן ארוך כל כך, שלמרות שהכוכב שב לחיקה האוהב של האנוקרטיה לפני מאה שנה, שלטון החוק בקושי מתקיים שם. זה המקום שאליו אנחנו שולחים את הפושעים, הגולים והכופרים שלנו."

אחותי תקועה בגרסה הערפדית של אוסטרליה במאה השמונה-עשרה.

"אפשר לעשות משהו? כל דבר שהוא?"

"אפשר לעשות רק דבר אחד." הוא הכה בי בחיך מסחרר, וחשף ניבים חדים. "אקח אותך לשם באופן אישי."

"מה?"

"בן דוד של דורי קיבל לחזקתו שטחים בקרהארי, כך שלבית קראהר יש נוכחות שם. כמרשל, אני יכול לנסוע לשם מתי שאני רוצה."

כמעט קפצתי מרוב שמחה. עם זאת, ההיסטוריה שלי עם בית קראהר כבר היתה מסובכת. וארלנד פיתח כלפיי איזו התאהבות עונתית. "אתה בטוח? הוצאות הדלק יהיו ודאי משמעותיות..." הוא רכן קרוב יותר אל המסך. "ההוצאות יהיו מינימליות. נשתמש בשער הקפיצה של כדור הארץ, נזנק מכאן ונהיה בקרהארי למחרת בבוקר. חוץ מזה, הודות לך בית קראהר מצא את עצמו בעמדה מאוד משתלמת בנקסוס. הרווחים שלנו נסקו. אני יכול לקפוץ לקרהארי הלוך וחזור שלושים פעם לפני שסוכן הבית יעיר לי בעדינות לשים עין על התקציב. משפחה היא הכול מבחינתנו. זהו. הוחלט. תהיי מוכנה בתוך שעה?"

פשוט כך. "כן!"

"אהיה במסלול של כדור הארץ בעוד כמה דקות. רק את נוסעת, או שאת מביאה איתך מישהו?"
"היא מביאה אותי," שון אמר ונעמד לידי.

השפה העליונה של ארלנר רעדה. הוא חנק את העווית לפני שהתפתחה לנהמה ונעץ מבט בשון. "מה קרה לפניך? עזוב, לא חשוב. הנוכחות שלך אינה נחוצה. לידי דינה תהיה מוגנת דייה."

"הנוכחות שלי מאיימת על המרשל?" שון שאל בקול רגוע.
"ממש לא."

"אז אני לא רואה סיבה לא להצטרף."
"קרהארי אינו כדור הארץ, איש זאב. מעולם לא נלחמת בערפדים בקרב פנים אל פנים. אתה לא ערוך לכוכב מלא בבני מיני."
מה?

פניו של שון נותרו רגועים. "כמו שאמרת, שלטון החוק בקושי מתקיים בקרהארי. אני ארגיש בבית."
ארלנר התלבט במשך כמה רגעים. "בסדר. אני לא אעצור אדם שמתאמץ בכל כוחו להגיע אל מותו. ניפגש בעוד שעה."
המסך החשיך.

מעולם לא נלחם בערפד... זה לא הגיוני. כששון ניהל את ההגנה של הסוחרים בנקסוס, הוא שחט מספיק ערפדים לכמה תקופות חיים. בזה עסקה פסגת השלום. האנוקרטיה הקדושה, לגיון מנפצי התקווה והסוחרים של באהא-צ'אר נלחמו על הזכויות בנקסוס, כוכב לכת עתיר במינרלים. שון הוביל את הכוחות של הסוחרים כטוראן אדין, גנרל בן אלמוות בשריון שחור. מתברר שטוראן אדין היה לגמרי בן מוות. הסוחרים העסיקו שכירי חרב, ובכל פעם שטוראן אדין התורן מת, הבא

בתור עטה את השריון. שון היה האחרון בשרשרת, והטוב מכולם. הוא שרר יותר מכפי שמישהו ציפה, אבל המלחמה בנקסוס הרגה אותו מבפנים. כדי להציל אותו ולשכנע את שלוש הסיעות שנלחמו על נקסוס להסכים לשלום, חיברתי את כולם – כולל את שון ואותי – לאכסניה, וחלקנו זיכרונות. ארלנד היה שם.

"ארלנד לא יודע. איך יכול להיות שהוא לא יודע שהיית טוראן אדין? חלקת עם כולנו את זיכרונות נקסוס שלך."
 שון כיוון את מצחו. "כשאני חושב על זה, אני לא באמת יודע לומר אילו זיכרונות היו שלו. אני לא חושב שהוא יודע אילו זיכרונות היו שלי. כשחיברת אותנו, ביקשת לראות רק את הדברים שקרו בנקסוס. תמיד הייתי טוראן אדין בנקסוס. אף פעם לא הסרתי את השריון. חשבתי על עצמי כעל טוראן אדין. השארתי את שון איתך בכדור הארץ."
 אנשי הזאב של אאול היו משוררים. לפעמים אני שוכחת את זה, ואז הוא אומר משהו כזה.

"תספר לו?"

"אם אספר, הוא ינסה להרוג אותי."

"למה?"

"נפגשנו פעם בשדה הקרב. היתה לי הזדמנות להרוג אותו, ולא הרגתי. הוא יודע את זה."

ארלנד הוא אדם גאה. שון צודק; הוא לא יהיה מסוגל להתמודד עם זה. שלא לדבר על כך שהמפגש בין שון לארלנד ממש לא יעשה פלאים להחלמה של שון.

"אתה בטוח שאתה רוצה לבוא?"

הוא הביט בי לרגע. "אני הולך לאסוף קצת ציוד. אל תעזבי בלעדיי."

"ואם אעזוב?"

"אצטרך לרדוף אחרייך בספינה שלי ולחשוף את קיומה של הגלקסיה. בבקשה אל תעזבי בלעדיי."
הוא התחיל ללכת לכיוון הדלת.
שילבתי את ידיי והבטתי בקלדניה. "לכולם חוץ ממני יש ספינות חלל?"
"את צריכה להשיג לך ספינה משלך, יקירתי." היא ליקקה את הריבה מזווית פיה. "אסור שהשכנים יחשבו שאנחנו פחות טובים מהם."

היירוי אל המסלול באמצעות שער זימון היה מהנה כמו נסיעה במתקן נפילה חופשית בלונה פארק בלי חגורת בטיחות. הוא עורר רצון להקיא והרגשה של מוות ודאי. ההיגיון אמר שעברו בסך הכול שלוש שניות מאז ששון ואני נכנסנו לתוך הזוהר האדום כדם ועד לרגע שבו נחתנו בתא השיגור על הספינה של ארלנד, אבל התחושה היתה שמדובר במשהו שנמשך הרבה יותר זמן. מצמצתי וסידרתי את רצועות תרמיל הגב שלי. ארלנד העריך שהמסע שלנו יארוך רק יומיים, וארזתי בהתאם.
שון ארז הרבה יותר. על גבו נח תיק גדול בסגנון צבאי, מתפקע מציוד. היה לו גם תיק קטן יותר, שלתחושתי הכיל בגדים וציוד אישי. הוא סרק את הסביבה שלנו כאילו מדובר בשטח אויב.

גם אני הסתכלתי סביב. אבנים מרובעות בצבע אפור כיסו את הרצפה מתחת לרגליי. אבנים דומות טיפסו לגובה של שלושים מטר על דופן מעטפת החדר העצום שבו נמצאנו. מהאבנים נשפכו צמחים מטפסים ארוכים בעלי עלים צרים בצבע ירוק חיוור, ופרחיהם הוורודים העדינים תיבלו את האוויר בניחוח

עדין. הדגלים הארגמניים של בית קראהר נמתחו על הקירות. באמצע החדר עמד עץ עתיק יפהפה שקליפת גזעו שחורה, ושילח לכל עבר ענפים גדולים מכוסים בעלווה ירוקה רחבה ובפריחה ארגמנית. מים זרמו באפיק נהר מלאכותי, נשפכו באשדות מעוצבות להפליא של מפלים קטנים והתפתלו מתחת לקשתות שורשי העץ. האשליה של עמידה בחצר טירת ערפדים היתה מושלמת כל כך, שבקושי האמנתי שאנחנו נמצאים על ספינת חלל.

הצצתי בשון. "ראוּתני ביותר."

הוא משך בכתפיו. "זה החלל. היעדר חיכוך משמעו צורך מועט באווירודינמיקה."

"אבל מסה היא בכל זאת גורם משפיע." ככל שהספינה כבדה יותר, לוקח לה זמן רב יותר להאיץ ולהאט ודרוש יותר דלק לשם כך.

"ערפדים," שון אמר, כמו שהורים אומרים לפעמים "מתבגרים" כשהילדים שלהם מחוץ לטווח שמיעה.

בקיר הרחוק החליקה דלת ונפתחה, וארלנד הופיע בשריון מלא והחל לצעוד אלינו במרץ. מרשים לראות ערפד בשריון שָׁלֹב, וארלנד הצליח להגביר את הרושם. הוא לא הלך, הוא פסע, כמו נמר בממלכתו.

"תראי," שון סינן אליי. "הוא דופק כניסה."

זה יהיה אתגר של ממש לגרום לשני אלה להתנהג בצורה תרבותית. "הוא עושה לי טובה גדולה. אתה חושב שתהיה מסוגל להימנע מלעקוץ אותו לאורך המסע הזה?"

"אני אנסה. אבל זה יהיה קשה."

ערפדית, לבושה גם היא בלבוש שריון מלא, רצה אל ארלנד ודחפה איזה טאבלט משוכלל מול פניו. ארלנד סילק אותה בתנועת יד והמשיך לצעוד אלינו.

"קשה מאוד, שון אמר.
"תתאמץ, מלמלתי וניסיתי לשמור על ארשת פנים ידידותית.
"אני בטוחה שאתה מסוגל."
"התנצלותי הכנה. "ארלנד תקף אותי בחיוך מסחרר. "זוטות
של ענייני הבית עיכבו אותי."
"אין צורך להתנצל, אמרתי לו. "תודה גדולה לך על העזרה.
אני אסירת תודה."

ארלנד פנה לשון וכיווץ את עיניו. "אתה מצויד מאוד."
הם כנראה סרקו את התיק הגדול של שון.
"כדאי להיות מוכנים."
"מאיפה השגת את כל כלי הנשק האלה?"
"יש לי דרכים משלי," שון אמר.
"אני פוקח עליך עין," ארלנד אמר לו.
"אזכור את זה."
וזה הספיק לי. "לורד ארלנד, כל כך אדיב מצידך להשאיל
לנו את הספינה שלך."

הוא חייך. "העונג כולו שלי. בבקשה, מכאן, לידי דינה."
ארלנד כופף את זרועו בהזמנה. הייתי בשטחו של בית קראהר.
טוב, מי שנמצא בספינת חלל של ערפדים... הנחתי יד על האמה
שלו, מתחת למרפק. הוא לא שיגר מבט ניצחון לעבר שון, אבל
הבעת פניו לימדה שהוא בהחלט רצה לעשות את זה. התהלכנו
בשביל שמסביב לעץ לכיוון היציאה.

"אני חייב לבקש את סליחתך. אומנם מדובר בכלי טיס אישי
שלי, צנוע ככל שיהיה, אך הוא בכל זאת נועד לשימוש צבאי,
וכדי להבטיח תפקוד ראוי הוא ספרטני למראה."
הצלחתי להציץ לרגע בפניו של שון. הבעת פניו היתה לגמרי
סתמית.

"מאוד יפה כאן, אדוני הלורד."

"זה משמח אותי לאין שיעור שהמקום מוצא חן בעינייך. כמו שאומרים, זהו ביתי הרחק מביתי."

עברנו דרך דלתות אל המסדרון.

"אני סקרן, איך האכסניה תסתדר בלעדייך?" ארלנד שאל.
הצלחתי להימנע מלחשוב על האכסניה למשך שלוש דקות שלמות. הוא הרס לי את ההישג.

"אחותי שלחה לי נקודות ציון מדויקות. אם יהיה לנו מזל היא תחכה לנו שם, כך שניעדר לפרק זמן קצר ביותר. האכסניה יכולה לדאוג לעצמה." בהנחה שהשוטר מארה לא יופיע כדי לרחח, שקלדניה לא תרצח מישהו כי הוא עורר את תאבונה, שאורו לא יחטוף התמוטטות עצבים משום שהוא לא יכול לקנות מצרכים במשך יומיים, ושכולם, לרבות ביסט, יצליחו לשמור על שלוה, האכסניה תהיה בסדר. או כך קיוויתי. לפחות וינג עזב לפני שיצאתי. הוא שאל היכן נמצאת האכסניה הקרובה ביותר, ושלחתי אותו אל בראיין רודריגז, ליד דאלאס, מצויד בהנחיה חמורה שלא לסטות מהדרך.

מר רודריגז מנהל את קאזה פליס, אחת מהאכסניות הגדולות והידועות בכל הצד הדרום-מערבי, והיה חבר של ההורים שלי. אנחנו, האכסנאים, ידועים כאוכלוסייה חשדנית ומתבודדת. לרוב לא מתקיימים קשרים בין אכסנאים, אלא אם כן קורה ששתי אכסניות קרובות זו לזו גיאוגרפית והאכסנאים שלהן מיוודים. עסקאות בינינו נסגרות בלחיצת יד, ותקשורת בין אכסנאים תיעשה במפגש פנים אל פנים או בשיחה בקו מאובטח. מר רודריגז נתן לי את מספר הטלפון האישי שלו במחווה גדולה של הבעת אמון, והשתמשתי בו כבר כמה פעמים כדי לבקש עצה. בזכותו אורו התנשם והתנשף במטבח שלי. הצוות שלו יוכל להתמודד עם קו בלי שום בעיות.

"ברקתי את נקודות הציון שנתת לי," ארלנד אמר. "על פי

הרישומים שלנו, המקום הזה הוא פונדק דרכים. זאת בעצם מסבאה ואכסניה באמצע שום מקום, ואנשים שוהים שם ללילה או שניים לפני שממשיכים למקום אחר. סוג של מקום שמושך אליו כנופיות פושטים, שודדים, ועוד טיפוסים בעלי מוניטין מפוקפק.

מוד יודעת להשתלב.

"לא נעים ככל שיהיה, אני חייב לשאול מה יקרה אם אחותך לא תהיה שם."
"היא תהיה שם."

"האמונה שלך במשפחתך ראויה לשבח," הוא אמר. "ייתכן שניתקל בהתנגדות." הוא אמר את זה בטון שבו רוב האנשים היו משתמשים כדי לומר, "ייתכן שניתקל בעוגת שוקולד. עם ציפוי!"

"אני בטוחה שזה מה שיהיה." אם לא היתה שום התנגדות, מוד לא היתה צריכה להתחבא באיזה חור.

"במקרה של התרחשות כזו, אני שוב מציע את תמיכת המלאה. הרשי לי להיות מגינך, לידי דינה. מגן עבורך ועבור אחותך."

"תודה לך, לורד ארלנד."

לא היה לי מושג איך בעלה של מוד יגיב לזה. מליזארד הוא בנו השני של מרשל בית ארוון. קיוויתי בכל ליבי שלא קיים איזשהו סכסוך עתיק יומין בין בית ארוון לבית קראהר, אחרת המצב יהיה לא נעים.

הדלת שלפנינו נפתחה ונכנסנו לחדר תצפית. מאתיים ושבעים מעלות של זכוכית שקופה, שמאחוריה נפרשה הגלקסיה בכל הודה והדרה – ערפילית רחוקה שמסתחררת במאות צבעיה בין הכוכבים. שולחנות ואזורי ישיבה ניקדו את הרצפה. ארלנד פנה והוביל אותנו במעלה גרם מדרגות אל המרפסת, שם המתין

לנו שולחן ארוך וגדוש באוכל, שהיה ברוכו נתחים שונים של בשר.

"כישוריו של השף שלנו אינם מתחרים כמובן באלו של הקווילוני שלך, אבל אני חושב שלא תתאכזבי." ארלנד משך עבורי כיסא. "בבקשה."

התיישבתי. מנגינה רכה, מרגיעה ומלחיצה כאחד, ריחפה אלינו מרמקולים בלתי נראים. שון, לשמאלי, גלגל עיניים. זה עומד להיות מסע מעניין.

ארלנד צדק. קרהארי הוא באמת חור התחת של היקום ואני חזיתי בכך במו עיניי ממושבי במעבורת הנחיתה של ארלנד. פני הכוכב היו שטוחים, יבשים ומכוערים, ונמתחו כך לאורך קילומטרים בלי שום הקלה לעין. האדמה היתה חומה, הצמחים בצבע חום ירקרק, והפֶּאָר, אוכלי העשב הענקיים שנעו ברחבי המישורים כמו סלעים מדובללים, היו גם הם חומים. הייתי יורה בעצמי תוך יומיים במקום הזה.

סמל המשפחה של ארלנד הקנה לו זכות כניסה למרחב האווירי של קרהארי, אבל פונדק הדרכים שכן הרחק מהאדמות של קרוב משפחתו, וניצב למעשה בתוך שטח של בית אחר, בית מקומי. ארלנד התכוון לנחות עם יחידה של חייליו, אבל הבית המקומי טרפד את הרעיון. מילים כמו "פלישה", "התגרות" ו"כוח חמוש" נזרקו לאוויר. אחרי משא ומתן מתוח ארלנד קיבל רשות להביא איתו מעבורת אחת ושני אנשים. הייתי חייבת להיות אחת מהם, משום שמוד לא תסמוך על אף אחד מלבדי, והתעקשתי ששון יהיה השני.

בביקור הראשון שלו בבאהא-צ'אר, כשרק הכרנו, שון מצא

חנות של איש זאב מבוגר. כחנות היה שריון שנוצר במיוחד עבור אנשי זאב מסוג אלפא, כמוהו. כשהוא לבש אותו, השריון הפך לחלק מגופו. בדרך כלל הוא שמר אותו מוסתר בתוך קעקועים מתחת לעורו, אבל כשעלינו לרכב המעופף של ארלנד, חלק מהשריון היה גלוי. ראיתי אותו מציץ דרך מפתח הצוואר של חולצת הטריקו הרפויה שלו. הוא עטף את גופו של שון כמו חליפת גוף שחורה.

ההסכם עם ארלנד ציין במפורש שלאף אחד מאיתנו אסור לשאת נשק חם. הרשימה של מה שאסור לנו להביא היתה ארוכה וכללה את רוב מה שנמצא בתרמיל של שון. שון וארלנד קיימו שיחה ארוכה בעניין הזה ובנוגע לפוליטיקה של בתי ערפדים, ובסופו של דבר הגיעו למסקנה שטמנו לנו מלכודת, אבל שהם יצליחו להתמודד עם מה שצפוי לנו.

הבטתי מבעד לחלון המעבורת בקרקע הצחיחה שמתחתינו. למה, מוד? למה קרהארי? מה קרה לטירה? האם הלן הקטנה נמצאת איתה, או שאיכשהו מוד הגיעה לכאן לבדה? ככל שחשבתי על זה, נעשיתי מודאגת יותר. שון וארלנד לא ניסו לשאול אותי מה יכולה להיות הסיבה שאחותי נמצאת בגיהינום הזה, ועל כך הייתי אסירת תודה.

"הנה פונדק הדרכים." ארלנד הצביע על מבנה מלבני כהה. פונדק הדרכים היה למעשה מבנה פלסטיק תעשייתי קשיח מעוטר ביתדות חדות באורך של מטר וחצי, ונראה מזמין בערך כמו מבצר הפושטים במקס הזועם. הידקתי סביבי את גלימת המסע האפורה שלי. הכוחות שלי נחלשים מאוד במרחק גדול כל כך מהאכסניה, ולכן הבאתי איתי משהו מהימים שבהם קלאוס ואני זוגנו ברחבי הגלקסיה בניסיון למצוא את הוריי. עבר זמן רב מאז ששמעתי מקלאוס. אפילו לא ידעתי היכן אחי נמצא.

"את בטוחה שאת לא רוצה סכין?" שון שאל. זאת היתה הפעם השלישית שהוא הציע את זה.

"לא, תודה."

"ליידי דינה תהיה בטוחה לגמרי כשאני לרשותה," ארלנר אמר.

שון שלח אליו מבט קר ונשען לאחור במושבו. ליידי דינה תהיה בטוחה לגמרי ברשות עצמה. בדקתי את הכפפה על ידי השמאלית. זאת לא היתה כפפה רגילה אלא מעין כפפת שריון, והיא נראתה כמו שכבות של כפפות לטקס שחוברו באמצעות דבק מהיר ונטבלו בשעווה. היא הוכנה מרוק מוקשה של חיה חייזרית נדירה ועוצבה על פי מבנה כף היד שלי. למרות העובי שלה היא היתה גמישה באופן מפתיע, ובכל זאת רציתי להסיר אותה. לא בגלל הכפפה עצמה. הזיכרונות של מה שעשיתי כשעטיתי אותה בעבר, והמחשבה על מה שאולי אצטרך לעשות, הם שצמררו אותי.

קיויתי שישחק לנו המזל, ושנגיע לשם, נאסוף את מור ואת מי שנמצא איתה, ונצא במהירות ובשקט. במהירות ובשקט. בלעתי רוק. הלב שלי האיץ והייתי חייבת להירגע, ומהר. ערפדים הם כמו חתולים; הם חובטים במה שזו, ואם אהיה נסערת, הם יתמקדו בי. לא רציתי למשוך תשומת לב. "למה שהמקומיים יטמנו לך מלכודת? איזה רווח יכול לצמוח להם מזה?" שאלתי את ארלנר.

"מלחמה עם בית קראהר על הכוכב הזה. מכיוון שהם בית מקומי, הם כנראה לא מודעים ליכולות שלנו. הם כנראה חושקים באדמות של בן דודו של דודי. או שאולי הם רוצים לטעון שתקפתי אותם ולדרוש פיצוי כספי." הוא חייך אליי חיוך רחב. "כך או כך, זה יהיה מלהיב."

פונדק הדרכים הלך וגדל ככל שהתקרבו אליו. שון

לבוש מעיל רוח בצבע אפור כהה והחביא את פניו מתחת לכובע.

ארלנד הקיף את הפונדק ונחת על מסלול נחיתה, ליד כמה עשרות כלי רכב שונים. דלת המעבורת נפתחה ויצאתי החוצה אל העפר.

תחזיקי מעמד, מור. כמעט הגעתי.

שון קפץ החוצה ונחת לידי. ארלנד יצא אחרון. הוא לבש גלימה כהה עם ברדס גדול. הבד הנשפך כיסה את רובו, אבל לא הצליח להסתיר את העובדה שארלנד לובש שריון. הוא זרק משהו לאוויר. חפץ כדורי אפור בגודל של אגוז פקאן ריחף מעלינו בזמזום חרישי.

"מה זה?" שאלתי.

"ביטוח", אמר ארלנד. "הוא משדר למעבורת. מה שלא יקרה, אני צריך שזה יהיה מתועד. בואו אחריי."

הוא התחיל ללכת לכיוון הכניסה ואנחנו אחריו.

הדלת החליקה הצידה כשהתקרבנו ונכנסנו פנימה. אור סגול החליק עלינו – סורק נשקים. המצלמה של ארלנד עברה דרך הסורק בלי להפעיל אזעקה כלשהי והתרוממה לכיוון התקרה.

אולם רחב ידיים נפרש לפנינו. מימין נמתח דלפק בר ארוך ומשמאל ניצבו כמה שולחנות ותאי ישיבה. ממש ליד הדלת משמאל עמד כלוב מתכת נעול ובו מגוון כלי נשק. לפי טבעת החרקים המתים מסביבו, הכלוב היה מחושמל. הבנתי. זה מקום עם שירות שמירת נשקים.

גרם מדרגות במרכז אזור הישיבה הוביל למעלה, כנראה לחדרי אירוח. את הקירות קישטו ראשים גדולים ומדובללים של שוורים בעלי קרניים וניבים. ערפדים בכל גיל וגודל מילאו את תאי הישיבה ואת הכיסאות, רובם לבושים בגלימות וכולם חמושים. פה ושם לגם חייזר כלשהו ממשקה מוזר, ובחן את

היושבים האחרים במבט זהיר. האוויר הדיף ריח עמוק ואגוזי של ליקר ערפדים גדוש בקפאין, וניחוח מנתה.

לא ראיתי אפילו דגל אחד. אבק כיסה את הרצפה וזוהמה נערמה על השולחנות. הניגוד העצום בין היופי נטול הרכב של הספינה של ארלנד ובין המקום הזה היה מבהיל. האנוקרטיה הקדושה, על חוקיה וכלליה, היתה רחוקה מכאן שנות אור.

אף אחד לא הסתובב כדי להביט בנו כשנכנסנו, אבל הרגשתי בין שכמותי את מגעו הקר והלוחץ של מבטם הבוהן. איש מהנוכחים לא נראה כמו מוד.

התיישבתי ליד הבר. ערפדית בשריון חבוט שראה ימים טובים יותר עצרה מולי מעברו האחר. "מה תרצו?"

"תה מנתה." הנחתי אסימוני אשראי על הדלפק. אימא שלי תמיד אמרה לי להחזיק בהישג יד מטבע מקומי, אפילו אם מדובר בסכום קטן, אז פשטתי על המחבוא הסודי שלי לקראת הנסיעה הזו.

"אני רוצה את מה שהיא הזמינה," שון אמר.

"בשבילי שום דבר."

ברדס הגלימה של ארלנד הסתיר את מרבית פניו, אבל לפי התעקלות פיו, הוא בקושי התגבר על תחושת הגועל שלו.

התה הגיע בכוסות בערך נקיות. לגמתי מהתה והורדתי את ברדס הגלימה שלי. הנה אני.

כלום. אם מוד נמצאת כאן, היא ממתינה. המשכתי לשתות מהתה.

"בחור גדול משמאל," שון אמר בשקט לתוך כוסו.

"אני רואה אותו," ארלנד אמר.

ערפד ענקי, שאת פניו שיסעה צלקת משוננת, קם מאחד השולחנות שבצד שמאל והחל להתקדם לעברנו. הוא היה מבוגר מארלנד בכמה עשורים לפחות. רעמת שיער כהה השתלשלה

במורד גבו, ואם השיער הזה ידע איי־פעם מהו שמפו, לפי מראהו השמנוני הוא כבר שכח זאת מזמן. שריונו היה מלא שפשופים, חבטות וחריצים, והברק המקורי שלו אבד לבלי שוב. ממותניו השתלשלה חרב – לא נשק הדם האופייני ללוחמי האנוקרטיה, אלא להב גס שנראה כאילו נועד לבתר באכזריות.

הוא נעצר במרחק כמה צעדים מארלנד. "אתה לא מכאן."
"כמה חוד הבחנה אתה," ארלנד אמר.

"השריון שלך נקי. יפה. אתה יודע מה אנחנו עושים כאן
לבחורים יפים כמוך?"

"יש לך תסריט קבוע?" ארלנד שאל אותו. "אתה נושא את
הנאום הזה לכל מי שנכנס לכאן? כי אם כן – אני מציע שנדלג
על שלב הדיבורים."

הערפד שאג וחשף את ניביו.

"אתגר," ארלנד חיך. "אני אוהב אתגרים."

הערפד הגדול שלח יד אל חרבו וארלנד חבט בו בלסת.
הערפד האחר התעופף באוויר למרחק כמה מטרים והתרסק לתוך
תא ישיבה, שלמרבה הנוחות בלם את נפילתו.

הוא זינק על רגליו, שלף את חרבו והסתער. ארלנד התכופף
מתחת למכתו והנחית אגרוף מהיר ואכזרי על צלעותיו של
הערפד. השריון של התוקף נבקע לאורך תפר בלתי נראה בקול
פיצוץ חזק, כמו עשרות חזיזים שמתפוצצים בבת אחת. ארלנד
תפס את השוליים הבולטים של לוח החזה ומשך בחוזקה כלפי
מעלה. השריון חרק והתמוטט. הערפד המבוגר התרסק אל
הקרקע. זרועו הימנית נראתה משותקת, והשמאלית חשופה.
"נחמד," אמר שון.

"מי שלובש שריון צריך לתחזק אותו כמו שצריך," ארלנד
אמר.

הערפד המבוגר יותר ניסה לקום. ארלנד חיכה עד שהחל

להתרומם, ואז נעץ ברך בפרצופו. דם נשפך מפניו של הערפד.
ארלנד בעט בו. התוקף התמוטט ושכב ללא תנועה.

"עוד מישוה?" שאל ארלנד.

שבעה ערפדים התרוממו כאחד.

"לא הספיק לך, אה?" שון אמר, ושלף מהנדן שעל מותנו
סכין גדולה בעלת להב מעוגל בצבע ירוק כהה.

"עדיף כבר לסיים עם זה." ארלנד הסיר את הגלימה שלו
במשיכה והשליך אותה הצידה. פניו התקמטו בנהמה לא נעימה
וחושפת שיניים.

חמישה ערפדים נוספים נעמדו. זה לא ייגמר טוב.

"תישארי מאחוריי," שון אמר לי.

דמות בגלימה חומה מרופטת קפצה על שולחן מאחורי
הערפדים, שלפה חרב דם ופגיון, מיהרה אל הערפד הכי קרוב
אליה וערפה את ראשו.

הערפדים שאגו.

הסייף חצה את החדר, רץ על שולחנות, וחתך ושיסף כמו
סערה. אנשים צרחו, שלפו כלי נשק והפכו שולחנות. חלק מהם
רצו לאחור, אחרים הסתערו עלינו. שון זינק קדימה, וחצב את
דרכו דרך התוקפים.

ערפד תפס את הגלימה הבלה של הסייף ומשך אותה. הגלימה
השתחררה ומתחתיה התגלתה מוד בשריון שלוב. שערה השחור
הקצר התעופף לכל עבר כשכרעה על השולחן וקברה את הפגיון
שלה בצווארו. דם ניתז על פניה. היא שלפה את הפגיון בתנועה
קצרה, התגלגלה על השולחן בדיוק כשערפד אחר ריסק אותו
במהלומת אלת דם, ושיספה את פניו בחרפה.

ארלנד קפא לידי במקומו.

הושטתי יד וסגרתי את פיו. "ארלנד!"

הוא בהה בי כמי שמתעורר מחלום.

הצבעתי על מור. "עזור לאחותי!"

למשך חצי שנייה הלומה הוא הביט בי, ואז שלף את אלת הדם שלו, שאג, ופרץ לתוך ערימת הגופים כמו שור משתולל. החלקתי את ידית שוט האנרגיה לתוך כף ידי הימנית ולחצתי עליה. חוט ארוך וגמיש גלש החוצה והשתפל על הרצפה. הנה מור. הנה שון וארלנד. אבל איפה הלן הקטנה?

תמרנתי בזהירות בין הנלחמים לעבר המקום שבו ראיתי את מור קופצת מהשולחן. ערפדית הסתערה עליי בפה פתוח והניפה את האלה שלה למכת מוות.

שון השליך את התוקף שלו, ופנה לעברי.

הנעתי את מפרק היד. החוט נדלק בצהוב בוהק ושוט האנרגיה פילח את הערפדית המתקרבת. היא ייללה. חתך עמוק נצרב בחזה וכמעט חצה אותו לשניים. הנפתי שוב את השוט – זו ממילא אינה פציעה שמחלימים ממנה – וערפתי את ראשה. זו הבעיה עם שוט אנרגיה: פצע בחזה כמעט תמיד גורר מוות איטי וכואב.

המשכתי לנוע.

כיסא התעופף לעברי. התכופפתי ורצתי היישר לתוך ערפד. הוא אחז בי ומשך את צווארי לפיו. תפסתי את קצה השוט בידי השמאלית – הכפפה היתה הדבר העמיד היחיד מפני השוט – ודחפתי את השוט המתוח לפרצופו. השוט חתך ישר דרך הקסדה והעצם, והחצי העליון של גולגולת הערפד החליק ונפל לרצפה. גופו צנח, ואני מעליו. התגלגלתי הצידה אל מתחת לשולחן, זחלתי על ארבע וראיתי דמות קטנה מתחת לשולחן רחוק אחר. "הלן!"

היצור הקטן מתחת לשולחן הסתובב אליי. מצאתי אותך! זחלתי החוצה מתחת לשולחן. לפניי – ערפדים, כולם מקומיים, נלחמו אלה באלה. בכל פעם שפורצת תגרה גדולה

אנשים מנצלים את ההזדמנות כדי לסגור חשבונות אישיים. הצלפתי בשוט כדי להאריכו. הוא השמיע פצפון חשמלי חד, כזה שאי-אפשר לשכוח אם שמעת אותו קודם ולו פעם אחת בחיך. פתאום הרצפה היתה פנויה למעבר. רצתי קדימה, צנחתי אל מתחת לשולחן ומשכתי את הלן ממקומה. היא נצמדה אליי – ילדה בת חמש עם שיער בהיר ועיני ערפד עגולות וירוקות.

"דודה דינה!"

היא זכרה אותי! "אני כאן. אל תדאגי."

התרוממתי במהירות, כשאני אוחזת בה בזרוע שמאל. ערפד הסתער לעברנו. הלן נהמה בקול דק, שלפה סכין והניפה אותה לעברו. הוא נסוג, וגרזינו הונף לכיווננו. שון קפץ לפניי, ותפס את הגרזן באמצע המכה. הערפד התאמץ להמשיך את התנועה. שון חתך בו בסכינו, והלהב הירוק פילח את השריון כמו סכין חדה באגס.

"בואי אחריי."

רדפתי אחריו דרך הטבח. באמצע הדרך ליציאה מוד הופיעה לידי, הלהב שלה נוטף דם.

"ארלנד!" שון שאג, קולו גובר על המולת הקרב.

הסתובבתי וראיתי את המרשל, כולו מכוסה בדם, שואג כמו פר, בשעה שהאלה שלו הפכה שריונות ועצמות לעיסה מדממת.

"ארלנד!" שון צעק שוב.

המרשל הבחין בנו, הסתובב והצטרף לריצה. פרצנו דרך הדלת הקדמית ורצנו אל המעבורת השחורה והמבריקה. הדלתות שלה נפתחו – ארלנד בוודאי הפעיל שלט רחוק כלשהו – ושון זינק למושב הטייס והתחיל להרים מתגים.

מוד טיפסה אל מושב הנוסע ואני הושטתי לה את הלן.

קבוצת ערפדים צפופה פרצה מתוך הדלת הקדמית של הפונדק. הקבוצה התפזרה וארלנד התגלה במרכזה, נוהם, ניביו חשופים. הוא הניף את האלה וריסק את גולגולתו של אחד מהתוקפים, תפס ביד שמאל בצווארו של תוקף אחר, שבר אותו, והשליך את האיש הצידה כמו היה בובת סמרטוטים. הגבות של מוד התרוממו. היא הפסיקה לרגע לחגור את הלן. "מי זה, לעזאזל?"

"הלורד מרשל של בית קראהר."

נחתתי במושב שלצידה.

ארלנד ריסק את ראשו של התוקף האחרון, רץ לתוך המעבורת, וקפץ למושב שלצד שון. המצלמה הזעירה טסה אחריה לתא.

קהל מצווח התפרץ דרך הדלתות ורץ לעבר המעבורת בניסיון למנוע את עזיבתה.

"אתה בכלל יודע להטיס, איש זאב?" נבח ארלנד.

"תיחגר." שון משך בידית.

המעבורת זינקה לשמיים.

אחותי חיבקה אליה את בתה.

"מה קרה? איפה מליזארד, איפה בעלך?"

"מליזארד מת," מוד אמרה, מבטה רדוף. "הוא הוביל מרד

נגד הבית שלו. הם שללו ממנו את כל תארייו ורכושו ושלחו

אותנו לקרהארי. לפני שמונה חודשים הוא עצבן את המקומי

הלא־נכון והפושטים הרגו אותו."

"הרגנו אותם בחזרה," הלן אמרה לי.

"כן, פרח שלי." מוד ליטפה את השיער של בתה, וחיוך

מצמרר על שפתיה. "כן, כך עשינו."

3

המעבורת עגנה. ארלנד נותר לשבת במקומו, ושלח אל שון מבט נוקב.

"איפה למדת להטיס מעבורת של האנוקרטיה הקדושה?"
"וילמוס," שון אמר. "איש זאב זקן בבאהא-צ'אר. הייתי חייב לו על שריון כלשהו שהוא מכר לי, אז עבדתי קצת כשכיר חרב. הוא נתן לי קורס מזורז."

ארלנד השמיע קול קצר שהיה המקבילה הערפדית לנחרה של חוסר שביעות רצון, ונשמע דומה למדי לנהמה גרונית עמוקה. דלתות המעבורת נפתחו. בפתח עמדו והמתינו שלושה ערפדים – שני זכרים ונקבה. אחד מהם, זכר מבוגר, החזיק ערימה של מגבות דקות. ארלנד יצא מהמעבורת, תפס מגבת ומחה את פניו. המגבת נמלאה בדם.

"תוציאו אותנו מפה לפני שאיכנע לפיתוי ואפתח בהפגזה קינטית על החור הזה," ארלנד נהם.

הערפדית קדה והסתלקה תוך שיגור פקודות לתוך מכשיר התקשורת שלה.

הערפד האחר בדק את הטאבלט שלו. "אדוני, הפציעות שלך..."

"אתם זקוקים לטיפול רפואי?" ארלנד שאל אותנו.

"לא", מור ואני אמרנו בו־זמנית.

ארלנד שלח מבט אל שון. שון נענע את ראשו לשלילה.

"ליידי דינה, אוכל לקבל רגע מזמנך?" ארלנד שאל.

מור עמדה לימיני וקלטתי הבהוב של בהלה בעיניה. הוא היה קצרצר, אבל הפך לי את הבטן. בילדותי היו לי מעט מאוד אמיתות בלתי ניתנות לערעור, ואחת מהן היתה שאחותי הגדולה אינה מפחדת מכלום. מור מעולם לא נסוגה ולא ביקשה עזרה. כשהייתי ילדה ומישהו היה מרושע אליי, הלכתי לקרוא למור, כי אחרי שהיא דיברה עם מי שהציק לי, זה לא קרה שוב.

הערפד עם הטאבלט ניסה שוב. "הפציעות שלך..."

"הפציעות שלי חסרות חשיבות", ארלנד אמר. "ליידי

דינה?"

"כמובן."

התרחקנו מהם כמה עשרות צעדים. הצצתי במור. הלן עמדה לידה וחיבקה את רגלה. אחותי נראתה מוכנה לשלוף את החרב שלה בכל רגע.

"לא סיפרת לי שאחותך היתה נשואה לאביר של האנוקרטיה

הקדושה."

"אני מתנצלת. הייתי מרוכזת כולי בהצלה שלה ושל האחיינית

שלי."

"אני לא כועס", ארלנד אמר. הוא הציץ אחורה אל מור ופניו

הזדעפו. "אבל אני לא אוהב שמוליכים אותי שולל."

"לא התכוונתי להוליך אותך שולל." דווקא כן התכוונתי.

הסתרת מידע מכוונת כמוה כשקר. הייתי מספרת לו כל דבר כדי לחלץ משם את מור והלן, ולא רציתי שפוליטיקה של ערפדים תקלקל לי. "לא ידעתי בדיוק מהו מצבה האישית של אחותי. אני מצטערת אם זה יעורר בעיות בין בית קראהר לבית ארוון..."

"מה?" ארלנד נרתע. "לא. לא אכפת לי מה בית ארוון חושב. אם אגייס רק רבע מהצי שלנו, הוא יהיה גדול פי שלושה מכל מה שבית ארוון יצליח לקושש. אני לא מדבר על זה. אני מדבר על..." הוא נופף בידו וניסה למצוא את המילים הנכונות. "לורד ארלנד, לפעמים עוזר לדבר בפשטות."

"חרב," הוא אמר. "יש לה חרב דם."

"כן, יש לה." לאן הוא חותר?

"היא הרגה ארבעה ערפדים ופצעה שניים אחרים."

הנהנתי. "כן, זה מה שהיא עשתה." מתברר שהוא ספר.

"היא לובשת שריון שלוב. הוא הותאם לה במיוחד, והטלאי שיש בו, על החיבור בצד ימין, הוא מהזמן האחרון. כשאנחנו סוגרים שסע בשריון שלנו בזמן שהוא עדיין עלינו, התנועה של כלי האיטום היא מבחוח פנימה והיא יוצרת תבנית בולטת לכיוון מרכז הגוף, כמו שאפשר לראות על השריון של אחותך. זו תנועה טבעית יותר, והיא מאפשרת למתקן להעריך את הסיכון של התמוטטות מבנית אם סיבי הנאנו בתוך השריון נפגעו. כשמתקנים את השריון אחרי שהוא הוסר מהגוף, התבנית הפוכה, כי כשעומדים מול השריון, הנטייה היא לתקן אותו על ידי הזזת הכלי ממרכז הגוף החוצה."

"אז מה?"

"היא תיקנה את השריון שלה בעצמה. היא חשבה שלא בטוח להסיר אותו, לכן היא תיקנה את השריון בעודה לובשת אותו. דרושים לכך ידע וניסיון. תנועה אחת לא נכונה יכולה לגרום לפציעה אנושה."

אוי, מוד. "אני לא מבינה לאן אתה חותר."

ארלנד העביר את היד בשערו בתסכול. "מהמגעים שהיו לי עם אשתו של בן דודי, הבנתי שנשות כדור הארץ הן יצורים עדינים. רבות-עוצמה בדרכן, אבל אינן משתוות לנקבות

של האנוקרטיה הקדושה בכל הקשור למיומנויות לחימה. אשתו של בן דודי אינה לובשת שריון שלוב ואינה נושאת נשק דם.

רשמתי לעצמי להראות לו כמה קרבות מאלירות ה-MMA לנשים בפעם הבאה שיבקר באכסניה. "לורד מרשל, אין לי מושג איזה סוג של אישה היא אשתו של בן דודך. נשים אנושיות, כמו נשות ערפדים, מאוד מגוונות. אני, למשל, לא אוהבת אלימות, אבל אהרוג כדי להגן על משפחתי ועל אורחיי."

"כן, אבל האמנתי שאת יוצאת דופן בשל תפקידך המיוחד. "אני לא יוצאת דופן. מרבית נשות כדור הארץ יעשו כל מה שנדרש כדי להגן על יקיריהן, ונכון שהתרבות שלנו פחות צבאית משלכם, אבל גם אצלנו יש נשים לוחמות. מוד תמיד הסתדרה מצוין עם כלי נשק ומעולם לא היססה להשתמש בהם. אני בטוחה שנישואים לערפד מהאנוקרטיה הקדושה חייבו אותה להילחם על כבוד הבית יותר מפעם אחת. הגלות בקרהארי כנראה אילצה אותה להגן על עצמה ועל אחיינית, ולכן רק חידדה את הכישורים שלה, כך שאם לא אכפת לך שאתן לך עצה, נהג בה כפי שהיית נוהג בכל לוחמת ערפדית. זה יהיה בטוח יותר לכל המעורבים."

ארלנד הביט בי כאילו הוא רואה אותי לראשונה. כן, הנסיכה שציפית לפגוש עטתה שריון והלכה להרוג את הדרקון בעצמה. סליחה מקרב לב.

"לורד ארלנד, האחיינית שלי מכוסה בדם. אם זה בסדר מבחינתך, אשמח לקחת אותה לתא שלי כדי שהיא תוכל להתרחץ."

"כמובן," הוא אמר.

חזרנו אל מוד, שון והלן. אחותי סקרה את פניי בהמתנה. מתחת לרגלינו הרצפה רעדה קצת כשהספינה הגדולה האיצה

לכיוון השער שיידה אותה אינספור מיליארדי קילומטרים במרחבי היקום.

"בואו," אמרתי לה. "לורד ארלנד באדיבותו סידר לי תא מגורים מרווח מאוד. בואו נלך להתנקות."

התא שארלנד ייעד לי לא היה סתם רחב ידיים, הוא היה מפואר ומקושט בפלטת צבעים יפהפייה של אפור-כחלחל, ורוד וכחול, שאעתיק בלי בושה בפעם הבאה שערפד יבוא להתארח אצלי באכסניה. הדלת נסגרה מאחורינו.

הסתובבתי וחיבקתי את מוד. היא חיבקה אותי בחזרה.

הלן משכה בגלימה שלי. "חיבוקים."

"חיבוקים." שחררתי את מוד והרמתי את הלן. "איך את בכלל זוכרת אותי? בפעם האחרונה שראית אותי היית כזו זעירה." החזקתי שתי אצבעות במרחק של כשניים וחצי סנטימטר זו מזו. הלן צחקקה, וניביה נחשפו. "אימא הראתה לי תמונות. היא אמרה שאם היא תמות את תטפלי בי."

כל העליצות הסתלקה ממני.

"אני אטפל בך," אמרתי. "תמיד. ונתחיל באמבטיה."

"עם מים?"

אפילו לא רציתי לדעת למה היא שאלה את זה.

"עם המון מים," מוד אמרה. "עם כל המים שיש."

נשאתי אותה לחדר הרחצה. אמבטיה גדולה נחה באמצע החדר, שקועה עמוק בתוך הרצפה כדי שיהיה אפשר לאטום אותה כשהספינה מבצעת תמרונים. פתחתי את הברז. הלן התפשטה. האבק והדם התלכדו למין משחה שנספגה בכד באופן בלתי הפיך.

"דינה, מור אמרה.

"אני חוששת שלא נוכל לעשות יותר כלום למען הבגדים האלה," אמרתי.

הלן קפצה לתוך האמבטיה והשתכשכה בה. מערבולות כהות התפשטו ממנה ומילאו את המים. על פניה של מור היתה הבעה מוזרה – ספק כאב, ספק שמחה.

"תחפפי את השיער, מותק," אחותי אמרה. היא תפסה בזרועי ומשכה אותי אל מחוץ לחדר האמבטיה.
"מה קרה?"

"דינה, אני לא רוצה לגרום לך בעיות. את יכולה להוריד אותנו בכל מקום מחוץ לטריטוריה של האנוקרטיה הקדושה."
"על מה את מדברת?"

היא דיברה בשקט ובנימה מלאת דחיפות. "מליזארד בייש את הבית שלו. הם לא סתם הגלו אותו, הם העלימו מעץ המשפחה כל זכר לקיומו. מבחינתם הוא מעולם לא נולד, מעולם לא הייתי אשתו, והלן מעולם לא היתה צאצאית של בית ארוון. שני שלישי מהגולים לקרהארי מתים במהלך שלוש השנים הראשונות. לפני שגירשו אותנו, התחננתי – "קולה נשבר והיא בלעה רוק – "אני התחננתי על ברכיי לפני אימו שתיקח את הלן כדי שהיא לא תישלח איתנו לגלות. הכלכה הזו הסתכלה לי ישר בעיניים ואמרה לשומרים לסלק את הזרות האלה מביתה. אני לא יכולה לחזור לאנוקרטיה הקדושה."

"אנחנו לא חוזרים לאנוקרטיה הקדושה."

"אני לא רוצה לעורר בעיות בינך ובין הערפד שלך. העמדתי אותך במצב לא פשוט ואני מצטערת. בית קראהר הוא אחד מהבתים הכי חזקים." היא הרימה ידיים. "תסתכלי על הספינה הזו. אני לא רוצה להרוס לך את זה."
"וזאת לא בעיה."

הלן צללה לתוך מי האמבטיה והגיחה מהם צוחקת.
 "דינה, ראיתי את הפנים שלו כשדיברתם."
 "ערערת אותו. בן דודו נשוי לבת אנוש, ויש לו איזושהי
 היקסמות מוזרה מנשים ארציות. הוא פשוט לא הבין שלא כולנו
 פרחים עדינים. הוא ניסה להסביר לי איך תיקנת את השריון
 בעורך לובשת אותו, וזה פשוט לא הסתדר לו בראש."
 מוד כיווצה את מצחה. "אתם לא זוג?"
 "לא."
 "אז איך?" היא הרימה את זרועותיה והחוותה בהן על הספינה
 סביבנו.
 "ביקשתי ממנו טובה. למעשה, הוא זה שהציע."
 "המרשל של בית קראהר פשוט הציע לקחת את המשחתת
 שלו ולבוא להציל אותי, רק כי ביקשת ממנו?"
 "כן."
 היא בהתה בי. "למה?"
 "הוא אורח קבוע באכסניה, והוא חש מחויב לעזור כי האכסניה
 אירחה פסגת שלום שהצילה הרבה ערפדים והסתיימה ברווח
 גדול לבית שלו. חוץ מזה – הוא אדם טוב."
 "האכסניה? מצאת את אימא ואבא?"
 כאב פילח את ליבי. "לא. האכסניה שלי. גרטרוד האנט."
 היא הביטה בי בפנים נטולות מבע.
 "אני אכסנאית," אמרתי לה. "אנחנו לא נוסעות לאנוקרטיה
 הקדושה. אנחנו נוסעות לכדור הארץ, לאכסניה שלי. אנחנו
 נוסעות הביתה."
 כל הדם אזל מפניה של מוד. היא הסתכלה עליי כאילו אינה
 מבינה, ואז שפתה רעדה ואחותי בכתה.

מדהים כמה לכלוך יכול לרדת מילדה קטנה אחת. כשבסופו של דבר הוצאנו את הלן מהאמבטיה, המים היו חומים ובוציים. ניגבנו אותה והלבשנו אותה באחת מחולצות הטריקו שלי. היא פיהקה, התכרבלה במצעים הרכים והושיטה אלינו את ידיה. "ניבים."

מוד הושיטה לה שני פגיונות בנרנים כהים. הלן חיבקה את כלי הנשק ונרדמה. מוד כיסתה אותה בעדינות בשמיכה. שלפתי מתיק הגב חולצת טריקו וזוג מכנסי ג'ינס. מוד גבוהה ממני בחמישה סנטימטר ומבנה הגוף שלה שונה משלי; שתינו ירשנו את התחת של אימא ואת המותניים שלה, אבל הרגליים של מוד תמיד היו שריריות יותר משלי והכתפיים רחבות יותר. הושטתי לה את הבגדים.

"ניחשתי את המידה שלך. לכי להתקלח," אמרתי לה. "אני אשגיח עליה."

מוד נגעה בשריון שלה במקום שבו אמור היה להיות סמל הבית ועיוותה את פניה. "הרגלים ישנים." הם הסירו ממנה את הסמל ביום שבו זרקו אותה ואת בעלה מבית ארוון.

היא כופפה את זרועה השמאלית, החליקה הצידה חתיכת שריון מגושמת למראה שהצבע שלה בהיר לפחות בשתי דרגות משאר לוחות השריון השחורים כפחם, והקלידה את הקוד. אם ארלנד היה רואה את זה, הוא היה חוטף התקף לב לנוכח חוסר היעילות המשווע. זה היה כמו להקליד פקודות במחשב, רק שבמקום מקלדת צריך להשתמש במכונת כתיבה ישנה ורעועה שחסרות בה חצי מהאותיות.

חלפו כמה שניות. מוד חשפה שיניים. "תעבוד, לעזאזל." היא הטיחה את זרועה בדופן המתכת. השריון השלוב התפרק ונפרד לחלקיו.

מוד הסירה את לוח החזה, את מגיני שורש כף היד, את מגיני הכתפיים, את השרוולים – והניחה אותם בזה אחר זה בערימה ליד הקיר, עד שנותרה עומדת בבגד גוף כזה בצבע כחול. הבגד הזה ראה ימים טובים יותר. המרפקים היו בלויים ואת החדר מילאו ריחות זיעה, דם וגוף אדם שלא נשטף יותר מדי זמן. קימטתי את אפי.

"אני מסריחה?" היא שאלה.

"לא. את מריחה כמו שושן צחור בלב אגם צלול."

היא הוציאה לי לשון, לקחה את הבגדים ונעלמה בחדר האמבטיה.

מישהו דפק על הדלת. זו היתה נקישה עדינה, כמעט מתנצלת.

"פתח," אמרתי. דלת התא התרוממה למעלה, ומאחוריה התגלה ערפד נושא קופסא עגולה בגובה שישים סנטימטר ובקוטר תשעים.

"ברכות מהלורד מרשל," אמר ונעלם.

נדמה שעבר נצח עד שמוד הגיחה סוף־סוף מהאמבטיה. הבגדים התאימו לה למדי, ואם התעלמתי מהמבט בעיניה, מבט שלימד כי היא ראתה יותר מדי דברים איומים, יכולתי כמעט להעמיד פנים שזו מוד של פעם, כפי שהיתה לפני שההורים שלנו נעלמו ולפני שקלאוס התפוגג אל המרחבים זרועי הכוכבים של היקום. מלבד השיער שלה. בפעם האחרונה שנפגשנו היה לה שיער ארוך גולש עד המותניים, כמו לרוב הערפדיות. היא אהבה את השיער שלה.

מוד הבחינה בקופסא.

"ארלנד שלח לך ערכה לתיקון שריון," אמרתי לה.

"כמה מתחשב מצידו." בקולה נשמעה נימה קריירה. היא הציצה במכל הארוז וחייכה.

"מה?"

"רק עכשיו קלטתי שאני לא חייבת ללבוש את השריון הזה שוב לעולם." היא עצרה לרגע. "כדאי שאתקן אותו בכל מקרה. אי-אפשר לדעת."

היא התיישבה ברגליים משוכלות על הרצפה מול הערכה ונגעה במשטח המבריק של המכל. הוא נפתח כמו פרח – עלי כותרת התעגלו החוצה מהמרכז, ואור בגוון אפרסקי רך האיר אותם מבפנים. ליבת הערכה התרוממה, הסתובבה ונפרשה למגדל של מדפים, ועליהם כלים מורכבים קטנים וכמה מבחנות קריסטל מלאות בנוזלים צבעוניים: אדום, שחור, לבן-פנינה ואפרסק.

מוד משכה אליה את לוח החזה של השריון, נטלה מטלית מאחד המדפים, התיזה עליה תמיסה בהירה, ושפשפה את השריון. לכלוך ואבק נעלמו כמעט מייד, ומתחתיהם התגלה החומר השחור של השריון. לפעולה הזו היה קצב מהפנט. ניגוב, המתנה של רגע עד שהתמיסה התאדטה, ושוב ניגוב.

"מה קרה לשיער שלך?"

"קצצתי אותו ביום שהורידו אותנו בקרהארי. היה קשה מדי לשמור עליו נקי. מים הם משאב יקר בקרהארי. הם כמעט לא קיימים על פני השטח. כמות המשקעים בעונת הגשמים די סבירה, אבל השכבה העליונה של פני הכוכב עשויה מסלעים נקבוביים. כל מי הגשמים מחלחלים פנימה ויוצרים נהרות תת-קרקעיים. יש להם קידוחי מים, כמו קידוחי נפט אצלנו. אבל כשהמים עוברים דרך הסלע הם אוספים כל מיני מלחים רעילים וצריך לזקק אותם. בקיצור, המים שם מאוד יקרים."

זה מסביר הכול.

"תמיד הצלחנו להרוויח מספיק כדי לא להתייבש," היא אמרה. "והיה קל להשיג בשר. הפֶּאָר אלימים כשמעצבנים אותם, אבל די טיפשים."

"איך הסתדרתם שם?"

"הצענו את השירותים שלנו בתשלום."

היא סיימה לנקות את השריון, לקחה סורק מהמדף והעבירה אותו מעל לוח החזה. המכשיר השמיע פעימה מוזיקלית רכה. היא החזירה את הסורק למקום, בחרה כלי דמוי מחט דקיקה, ונגעה בזהירות בשקע הגדול ביותר. סיבים דקים וזוהרים בצבע אפרסק נשלפו מקצה המחט ורקדו על פני השקע. הם משכו ופירקו את החומר שהרכיב את השריון.

"גלות או לא, מליזארד בכל זאת היה בן של מרשל. היכולת והניסיון שלו היו שווים משהו, והם לא לקחו מאיתנו את השריון, את הנשק ואת הכישורים. אז נדרדנו מבית לבית, מפונדק לפונדק, וקיבלנו כל עבודה שהציעו לנו. לרוב היה מדובר בליווי שיירות או במשרות של אבטחה פרטית. עבדנו תקופה מסוימת בחברה של שכירי חרב, וזה היה כמעט נסבל." מור הציצה לעברי. "זה עדיין היה נורא, אבל היה להם בסיס מוקף חומה, היה לנו חדר משלנו, ויכולנו לצאת לעבודה בידיעה שהלן תהיה בטוחה. אהבו אותנו שם, והכסף היה סביר במושגים של קרהארי."

"מה קרה?" שאלתי, אף שחשדתי שאני כבר יודעת את התשובה.

"מה שתמיד קרה." היא נשמעה עייפה ומרירה. "מליזארד." מור הקלידה קוד במסוף קטן שבתוך הערכה. הסיבים שינו את צבעם לירוק חיוור והחלו לאחות את השריון מחדש, הפעם בלי השקע.

"הוא חיכה שישה חודשים עד שחשב שיש לו מספיק תמיכה, והתחיל לטלטל את הסירה. הוא לא אהב את העבודות שנתנו לנו. הוא אמר שאם הוא ינהל את הדברים הוא ידאג לנו לעבודות טובות יותר, וכולם ישחו במים, והדברים יהיו הוגנים יותר. זו

היתה המילה החביבה עליו. הוגנים. לא הספיק לו שמכבדים אותו ושהוא מצליח להרוויח למחייתו. הוא היה חייב לנהל את הדברים והוא לא היה מוכן לחכות.

"זרקו אתכם החוצה?" ניחשתי.

"זרקו אותו החוצה. אמרו שהלן ואני יכולות להישאר."

"אבל לא נשארתי."

היא שוב הציצה בי לרגע. "לא. לא נשארנו."

המליזארד שהכרתי היה אח צעיר טיפוסי: יפה בצורה מסחררת, שנון, כריזמטי, עם חיוך בוהק, מישוהו שגורם לך מייד להרגיש שאפשר לסמוך עליו כי הוא בחור טוב, גם אם הוא מסתבך בצרות מדי פעם. הוא היה בנו של מרשל בית ארוון, יפה תואר, עשיר. כאשר פגש את מור הוא היה אגדה בשדה הקרב, ובחור חלומותיה של כל נערה ערפדית. מור התאהבה בו עד מעל לראש, אבל לא ויתרה על העקרונות שלה. הייתי בת שש-עשרה כשהם נפגשו. הוא חיזר אחריה במשך שנתיים. מור היא כמו ברבור. דרוש הרבה זמן כדי לרכוש את נאמנותה, אבל ברגע שזו ניתנת, זה לכל החיים.

"זה מה שקרה עם בית ארוון?"

היא הנהנה. "משהו כזה. אחרי שזרקו אותנו מהבסיס, אמרתי לו שזו הפעם האחרונה. שלא אכפת לו ממני ומהלן ושהוא מתעניין רק באותן שאיפות אידיוטיות שמביאות אותנו שוב ושוב לאמצע שממה ארורה ושום יעשה את התרגיל הזה עוד פעם, הוא יישאר לבד. הוא נשבע לי שיסדר את הכול. הוא עשה כל מה שאפשר: הבטיח, התחנן, חייך את החיוך המקסים שלו, אבל זה כבר לא השפיע עליי."

"אז למה נשארתי איתו?"

היא הביטה בהלן שישנה מתחת לשמיכה, ומייד ידעתי. הלן בוודאי העריצה את אביה בכל ליבה הקטן. מליזארד היה כל כך

כובש, נאה ומצחיק. יידרשו לה שנים להבין שהוא היה הורה איום ונורא.

מור בחנה את התיקון. נראה כאילו השקע מעולם לא היה שם. היא לעסה את שפתה התחתונה, הפכה את השריון מתחת לאור מצד לצד ועברה לשקע הבא.

"אחרי זה, בית קור שכר את שירותיו," היא אמרה. "הוא התמנה לתפקיד האביר סרג'נט, המפקד המבצעי של הבית. הם היו בעיצומו של סכסוך קרקעות עם בית אחר, והמצב הידרדר. הם לא רצו אותי, רק אותו. הם נזקקו בדחיפות למישהו בעל שם שמבין בטקטיקה כי הבית האחר התכוון למתקפה. מליזארד הסכים לקחת את העבודה. הוא אימן את החיילים שלהם ושדרג את ביצועי הצבא, ואז עשה מה שתמיד עשה בשדה הקרב: הוא קרע את אויביו לגזרים. הבית היריב הבין שחייבים להיפטר ממנו."

"הם הרגו אותו?"

"לא." מור עצרה והביטה בי. "הם הציעו לו פי שניים כסף. הם לא רצו שהוא יילחם עבורם. הם רק רצו שהוא לא יופיע למערכה."

"והוא שלח אותם לכל הרוחות, נכון?"

"לא. הטיפש לקח את הכסף."

"את רצינית?"

"התחושה היתה שהכוכב הזה מוציא אותו לאט-לאט מדעתו, קורע לו את הנשמה חתיכה אחרי חתיכה. כבר לא זיהיתי אותו. הוא לקח את כסף הדמים הזה, והיתה לו החוצפה להגיד לי שהוא עשה את זה למעני ולמען הלך. שאני, מכשפה איומה שכמוני, האשמתי אותו שהוא לא דואג לאשתו ולבתו, ושהוא לקח את הכסף כי הוא חשב עלינו ועל מה שיקרה לנו אם הוא ימות בקרב."

ניסיתי ליישב את הדמות של מליזארד שהכרתי עם התמונה הזו ולא הצלחתי.

"על פי מליזארד, בית קור היה בכל מקרה חלש מכדי לנצח, וכל ניצחון שהשיג היה זמני. אבל הוא אימן אותם טוב מדי. בסופו של דבר הם ניצחו, ואחרי שהבינו מה קרה, הם שכרו כנופיית פושטים ומצאו אותנו במחוז אחר. הם ארגנו שבית מקומי יציע לו עבודה יוקרתית, וכשמליזארד נגס בפיתיון הם הרגו אותו. זה קרה לי מול העיניים."

הקול שלה איבד כל רגש, כאילו היא מדברת על משהו נטול משמעות.

"הייתי אמורה לבוא איתו, אבל ברגע האחרון הוא אמר לי להישאר מאחור, כמעט כאילו ראה את הנולד. הלן ואני שכבנו על גבעה סמוכה כשחתכו אותו לחתיכות ושרפו את הגופה. הם תקעו את הראש שלו על יתד שהציבו על חומת הבית."

"הלן ראתה את זה?"

"לא. כיסיתי לה את העיניים. אבל היא ראתה את הראש. זה היה בלתי נמנע."

מור העיפה אליה מבט. "היא מפתיעה אותי. היא הבת שלי. היא יצאה ממני; הייתי שם כשזה קרה. אבל לפעמים היא עושה דברים מוזרים ואני לא יודעת אם זה מוזר-אנושי או מוזר-ערפדי. זה היה אחד מהמקרים האלה. חשבתי שילדה כל כך צעירה לא תבין מה זה מוות, אבל איכשהו היא הבינה שאבא שלה לא יחזור, ושזה חוב דם שחייבים לפרוע. חשבתי שיישכר לה הלב, והיא באמת היתה עצובה במשך כמה ימים, ואז היא חזרה לעצמה, כאילו שום דבר לא קרה. אולי בגלל שמליזארד בילה איתה מעט כל כך בשנתיים האחרונות. או שעבדנו יחד או שהוא היה עסוק בעבודה משלו. היא התרגלה לכך שהוא לא נמצא. לא יודעת."

גם אני לא ידעתי. אני בת הזקונים במשפחה. אין לי אח או אחות צעירים ממני, וילדה בת חמש היא עולם חדש לגמרי עבורי. "מה קרה אחרי שהוא מת?"

"היינו צריכות לדאוג שחוב הדם ישולם. אז מצאתי אותם אחד אחרי השני, והרגתי את כולם. זה העסיק אותי במרבית שמונת החודשים האחרונים."

זאת אחותי. היא צפתה בבעלה נרצח, ולאחר מכן, כנגד כל הסיכויים, צדה את הרוצחים בעודה מנסה להגן על בתה, ואז סיכמה לי את זה כאילו היא מדברת על קניות שערכה ביום שלישי.

"כשסיימתי היתה לי רשימה באורך קילומטר של קרובי משפחה דורשי נקמה, ושתי הצעות נישואים." מור לקחה מטלית אחרת מהערכה, התיזה עליה נוזל שחור כלשהו וצחצחה את לוח החזה.

"לא נענית לאף אחת מהן?" קרצתי לה.

"אני סיימתי עם ערפדים. הגיהנום יקפא לפני שאתן למישהו מהם להתקרב אליי או אל הלן. הם כולם אותו הרבר. בכל אופן, אין עתיד בקרהארי. את היית תקוותי האחרונה."

"למה שלחת הודעה עם קו?" שאלתי.

"טוב, לא היו לי הרבה אפשרויות," היא אמרה. "והקו הזה תפס טרמפ על ספינה של בורר."

"באמת?" למה היתה לי תחושה מוזרה בקשר לזה?

"בורר עצר בפונדק שבו הלן ואני התחבאנו."

"מה?" לא יכול להיות.

"אין לי מושג מה הוא עשה בקרהארי. מעולם לא ראיתי בורר מקרוב. גבר בלונדיני יפה תואר. הלך עם מקל."

ג'ורג'. כמו שחשבתי. האיש שארגן את פסגת השלום.

"בכל אופן, הוא עצר ליד השולחן שלי ואמר שאני נראית

כמו מִי־שֶׁהִי מִכְדּוֹר הָאָרֶץ, וְכֵמָּה מִשׁוֹנָה לִרְאוֹת מִי־שֶׁהִי כְמוֹנִי וְכְמוֹ הֵלֶן בַּחוּר הַזֶּה. אִמְרַתִּי שְׁאֵנִי אֲכֵן מִכְדּוֹר הָאָרֶץ, וְשִׁישׁ לִי עֲדִיין מִשְׁפָּחָה עַל הַכּוֹכֵב. הוּא אָמַר לִי שֶׁהוּא לֹא חוֹזֵר בִּקְרוֹב לְכְדּוֹר הָאָרֶץ, אֲבָל שֶׁהוּא יַעֲצוֹר בְּסִבִּיבָה לְהוֹרִיד כֵּמָּה לְקוֹחוֹת, וְשִׁישׁ בִּקְבוּצָה שֶׁלּוֹ קוֹ שְׁאוּהָב לְבַצֵּעַ שְׁלִיחוּיּוֹת, אִם אֲכַתּוּב הוֹדְעָה, הוּא יִדְאָג שֶׁהִיא תִּגִּיעַ לְמִשְׁפָּחָה שְׁלִי. זֶה הִיִּתָּה יִרְיָה בְּאַפְלָה. לֹא חֲשַׁבְתִּי שׁוּזָה יַעֲבֹד.”

ג'ורג' יָדַע בְּדִיוֹק מִי הִיא. בְּרוּר שֶׁהוּא יָדַע. הוּא בּוֹדָאִי רוֹצֶה מִשְׁהוּ בְּתַמּוּרָה; אִם לֹא עֲכָשִׁיו, אִם בְּהַמְשָׁךְ. הָאִישׁ הַזֶּה אָף פַּעַם לֹא עוֹשֶׂה מִשְׁהוּ בְּלִי לְחֹשֵׁב אֶת כָּל הַמִּשְׁתַּנִּים, אֲבָל זֶה מִמֶּשׁ לֹא מִשְׁנָה. מַעֲתָה וְהִלָּאָה וְכָל עוֹד הוּא חַי הוּא יוֹכֵל לִשְׁהוֹת בְּאַכְסֵנִיָּה בְּחִינָם.

”תּוֹרָה שְׁבָאֵת לְקַחַת אוֹתִי.” הִיא פִּרְשָׁה יְדִיִּים וְחִיבָקְתִּי אוֹתָהּ.

”הַכּוֹל יִהְיֶה בְּסֹדֶר,” אִמְרַתִּי לָהּ כְּמוֹ שְׁאִימָא נִהְגָּה לֹמַר לִי כִשְׁהַכּוֹל נִרְאָה אֲבוֹד וְכָל מָה שִׁיכּוֹלְתִּי לַעֲשׂוֹת הִיא לְבִכּוֹת. “הַכּוֹל יִהְיֶה בְּסֹדֶר,” אַחֲוֹתִי הִדְהִדָּה אַחֲרָיִי וְהַחֲזִירָה לִי חִיבּוֹק.

4

צעדתי הלוך ושוב מול שער הזימון המעוגל. בכל רגע נגיע לטווח שיגור לכדור הארץ. כשזה יקרה, החלל הריק שבתחום השער ייצבע באדום־דם, ואני איכנס לתוכו ואז אהיה בבית. אם הבית עדיין עומד על תילו.

מוד והלן ניגשו לנחל כדי להביט בדגים הצבעוניים, אבל לפני כן מוד אמרה לי שהפכתי להיות אימא שלנו ואז פרצה בצחוק. לפחות היא עדיין מסוגלת לצחוק.

"אם תמשיכי עם זה הנעליים שלך יתחילו להעלות עשן מהחיכוך," שון אמר.

כמעט קפצתי מרוב כהלה. לא שמעתי אותו מגיע. הסתובבתי והוא היה שם, לבוש כהרגלו בג'ינס ובטריקו ומגולח למשעי. השיער שלו היה עדיין מעט לח. הוא בטח התקלח לא מזמן. התיק הכבד היה תלוי על גבו, והתיק הקטן בידיו. השריון התת־עורי שהוא קיבל מווילמוס התכווץ לקווי קעקועים מסתלסלים, וקצותיהם הכהים הציצו מתחת לשרוולים ומעל מפתח הצוואר של החולצה.

"היי."

"היי," הוא אמר.

קלטתי שלא הודיתי לו אתמול. פשוט אחזתי במור והלכתי איתה משם, ואחר כך לא יצאתי מהחדר שלי לאורך כל המסע חזרה. לא שהמסע היה ארוך – שתיים-עשרה שעות בערך – ובכל זאת.

"תודה שבאת להציל את אחותי."

"בבקשה."

זה יעזור אם אפסיק לבהות בו כמו טיפשה.

"איך היא?"

"מור?" יופי. על מי עוד הוא יכול לדבר? "יש לה יכולת

התאוששות מהירה."

"תראי את העמידה שלה," שון מלמל.

כשמחזיקים ילד על הידיים, טבעי שמבליטים את המותן הצידה ומושיבים עליה את הילד. ראיתי את אימא עושה את זה בתמונות שבהן החזיקה אותי או את מור. כשהרמתי את הלן על הידיים עשיתי תנועה דומה בלי לחשוב על זה בכלל. מור החזיקה את הלן כדי שהיא תראה טוב יותר את הרגים, אבל מנח הגוף שלה היה ישר לגמרי. היא נשאה את כל המשקל של הבת שלה בזרועותיה, והלן לא קלילה. אין לי מושג כמה שוקלת ילדה בת חמש, אבל הערכתי שבמקרה של הלן מדובר בערך בשמונה-עשר או בעשרים קילו.

קשה להבליט את המותן כשלובשים שריון. מור עמדה כמו ערפדית.

"זה ייעלם עם הזמן," אמרתי. נשמעתי כאילו אני מנסה לשכנע את עצמי.

שון לא אמר דבר.

"אתה מתכוון להישאר בסביבה?" ולמה בדיוק שאלתי את

זה?

"לאן אלך?" הוא שאל.

עשיתי מעצמי אידיוטית מוחלטת היום. אני צריכה להגיע לאכסניה. הדאגה לגרטורד האנט הוציאה אותי מדעתי.
 "אני לא יודעת," אמרתי. "הגלקסיה גדולה. איש זאב אחד
 אמר לי פעם שהוא רוצה לפקוח את העיניים ולראות אותה."
 "ראיתי אותה."

"למדת משהו מעניין?"
 עיניו של שון הבזיקו בענבר. "למדתי שלפעמים מה שיוצאים
 לחפש לא חשוב כמו מה שמשאירים מאחור."
 הפנים שלי התלהטו. יכול להיות שהסמקתי? קיוויתי שלא.
 "מה השארת מאחור?" אוי. אני כזו טיפשה.
 הוא פתח את פיו.

הדלתות בקיר המרוחק נפתחו וארלנד צעד החוצה. הוא לבש
 חליפת שריון מלאה. אלת הדם שלו היתה תלויה על מותניו.
 הוא נשא תיק שחור גדול על כתפיו, ותיק גדול באותה מידה
 בידו הימנית. ערפד ג'ינג'י הלך בעקבותיו. הוא נראה צעיר ממנו
 בכמה שנים, ופניו הביעו מצוקה ברורה.
 ארלנד עצר לידו. הוא לא הביט במוד. מוד העמידה פנים
 שהיא לא רואה אותו.
 "ליידי דינה."

"לורד ארלנד. שוב תודה על שהצלת את אחותי ועל שאפשרת
 לנו לנסוע בספינה המדהימה הזו."
 "זה עניין פעוט," הוא אמר. "רציתי לשוחח איתך בנוגע
 להבטחה שנתת לי."

איזו הבטחה, מתי, איפה? "כן?"
 "פעם אמרת לי שתמיד אהיה אורח רצוי באכסניה."
 אה, זה. "כמובן."
 חיוכו של ארלנד חשף קצות ניבים. "אני חש... מתוח."
 "מתוח, אדוני הלורד?"

"מתוח בשל עומס ענייני הבית. אני מרגיש שאני כורע תחת נטל האחריות העצומה."

שון צחקק. "אתה חי בשביל החרא הזה." ארלנד התעלם ממנו באצילות. "דרושה לי חופשת התאוששות. הפוגה קצרה מכל העניינים הרבים שדורשים את תשומת ליבי. ואני חושב שהרווחתי את הזכות לכך." הערפד הג'ינג'י פסע קדימה. "לורד מרשל, הדוד שלך היה מאוד ברור –"

ארלנד חשף עוד קצת מניביו. "הדוד שלי, כמובן, דואג לרווחתי."

הערפד הצעיר נראה כאילו מישהו סטר לו בעזרת דג. "הוא מודע ללחצים הרבים שאני נתון בהם, וישמח לדעת שנקטתי צעדים לשיפור מצבי, לא כך, האביר רואין?" "כן, אדוני," הערפד הג'ינג'י אמר בהשלמה. "הלורד סורן יהיה מאושר."

דמותו של לורד סורן צצה בראשי, על כל תפארת גופו החסון ופניו הקודרות של הערפד המבוגר. "לא ידעתי שהאביר סרג'נט של בית קראהר מכיר בכלל את המילה הזו." "החזות המחוספסת שלו מסתירה לב רך." האביר רואין כמעט נחנק.

"אתה מוזמן לשהות בגרטרווד האנט ככל שתמצא, אדוני הלורד. אתה מכבד אותנו בנוכחותך." "אם כך, הוחלט."

שער הזימון נצבע בארגמן. "בדיוק הגענו. איזו מקריות מבורכת." ארלנד פסע לתוך האור האדום. שון צחקק חרישית ופסע אחריו. מוד ניגשה אליי. היא אחזה בידה של הלן. "את מרשה לו לשהות באכסניה?"

"כמובן." בהתחשב בכך שרק עכשיו הוא הטיס את המשחתת שלו מרחק חצי גלקסיה כדי להציל אותה, זה המעט שיכולתי לעשות.

מוד לא אמרה דבר, אבל יכולתי לראות את האנחה על פניה.

"זאת אכסניה גדולה," אמרתי לה. "בקושי תראי אותו." היא חייכה אליי. "צדקתי. באמת הפכת להיות אימא." "תעשי לי טובה." גלגלתי עיניים.

היא לקחה את התיק שלה, הידקה את האחיזה בידה של הלן ופסעה לתוך הזוהר הארגמני. הלכתי בעקבותיה.

סחרחרת אחזה בי. בגופי חלפה תחושת ריחוף מוזרה, בלי שאזוז בכלל, וערבלה את איברי. ואז נחתתי על הדשא שבמטע. שעת בוקר מוקדמת צבעה את השמיים בוורוד חיוור. על רקע האור הזה התנשאה גרטרוד האנט במלוא הדרה, על מוזריותיה הוויקטוריאניות האהובות: המרפסות שבולטות ממקומות לא צפויים, המגדל, חדר השמש, הגמלונים, עיטורי העץ, החלונות המקושטים מדי. אהבתי כל סנטימטר ממנה.

העצים נרעדו בכרכה. קסם פעם ממני דרך הבית ועד לקצות שטח האכסניה, והמבנה רטט בחיבור מחודש. אם גרטרוד האנט היתה חתולה, היא היתה מקשתת את גבה, מתחככת ברגליי ומגררת.

הכול עמד על תילו. דבר לא זז ממקומו. עברתי בראש על כל דיירי האכסניה: קלדניה, אורו, ביסט והחתול חסר השם. כולם נוכחים. כולם בחיים. נשפתי בהקלה.

מוד התכופפה ועצמה עיניים לרגע. "אני שונאת את השערים האלה."

ארלנד עמד לצידה, זקוף כמו הר יציב של גדולה ערפדית שאינו מושפע מדברים שטותיים כמו בחילה.
לרוע מזלו, אחותי התעלמה ממנו ומקיבת הפלדה שלו. היא נייערה את ראשה, כנראה בניסיון להיפטר מההדים האחרונים של שער הזימון, הזדקפה – וראתה את גרטרוד האנט.
"דינה, זה מקסים."

הלן עמדה ופערה את פיה מול המטע.
הדלת האחורית נפתחה בחבטה וביסט פרצה אל הדשא בריחוף של פרווה שחורה-לבנה.
עיניה של הלן נפערו לרווחה והיא התחבאה מאחורי מוד.
ביסט קפצה לזרועותיי, ליקקה את פניי, השתחררה בקפיצה, ורצה מסביב במעגלים בשמחה כלבית בלתי מרוסנת.

"זה כלב," מוד אמרה. "זוכרת את התמונות?"
"קוראים לה ביסט," אמרתי לה. "היא נחמדה. אם תהיו חברות היא תשמור עלייך ותדאג לך."

האדמה לידי נבקעה, והגלימה האפורה הפשוטה שלי עלתה אל פני הקרקע. האכסניה ניסתה לוודא שלא אעזוב שוב. הרמתי את הגלימה ולבשתי אותה מעל בגדיי. רואה? הכול בסדר. אני בבית.

הלן הרימה אליי את מבטה ואמרה: "הפנים שלך שונות."
"זה בגלל שהיא אכסנאית," מוד אמרה. "הבית הזה קסום והיא שולטת בו. בתוך האכסניה יש לה הרבה מאור כוח."
"גם את קצת אכסנאית," אמרתי להלן. "את מרגישה טיפה מוזר להיות כאן?"

היא הנהנה.
"זה בגלל שאת האחיינית שלי. האכסניה תקשיב לך אם תהיי נחמדה אליה."
הלן פנתה והסתירה את פניה בג'נס של מוד.

"יותר מדי, אחותי אמרה ופרעה את שערה. "זה בסדר, פרך קטן שלי. הכול יהיה בסדר. אנחנו בבית."
 שון התחיל להתרחק עם התיקים שלו.
 "שון, קראתי.
 הוא הסתובב אליי והמשיך ללכת לאחור.
 "בוא תאכל איתנו ארוחת בוקר."
 "מתי?"
 "בשבע." אורו תמיד מגיש ארוחת בוקר בשבע. המעט שיכולתי לעשות הוא להאכיל את שון.
 "אגיע."
 הוא הסתובב והמשיך ללכת. הוא לא הספיק לספר לי מה הוא השאיר מאחור.
 הבטתי בו צועד למשך נשימה אחת והסתובבתי אל גרטרוד האנט. הדלת האחורית שוב נפתחה.
 "גרטרוד האנט מקבלת אותך בברכה, לורד ארלנד," אמרתי.
 "אלווה אותך לחדריך."

מוד שילכה זרועות ובחנה את חדר השינה. הרצפה והקירות היו עשויים אבן בגוון חיוור של שמנת. שטיח עבה, בצבע חום עמוק משולב בגוונים אדמדמים, נפרש לצד המיטה. חלון גדול מהרצפה עד התקרה השקיף על המטע. מנורות זכוכית חלבית בצורת צבעונים הפוכים פוזרו לאורך הקירות. מיטה פשוטה בקעה מתוך הקיר, ועליה מצעים לבנים וכריות תפוחות.
 חדר השינה של מוד באכסניה של ההורים שלנו היה מקום אפלולי, מלא ספרים, כלי נשק וחפצים מוזרים שכולנו אספנו – אם במסעות לבאהא־צ'אר ואם מאורחים קבועים שהביאו

לנו מפעם לפעם מתנות. אבא נהג להתלוצץ ולומר שמור מעולם לא יצאה משלב המאורה. החדר שהיא יצרה כאן היה משתלב בקלות בטירת ערפדים. היא הוסיפה כמה נגיעות אנושיות – הקווים היו רכים יותר, פחות גיאומטריים – אבל בסך הכול, אם היתה מגיעה משלחת ערפדים גדולה, הייתי מבקשת ממנה לעצב להם את המגורים.

"אמרתי לך", אמרתי. "כמו לרכוב על אופניים."

היא קימטה את מצחה. "אני לא בכושר."

היא באמת היתה מעט חלודה. נדרשה לה כמעט חצי שעה כדי להבין מה היא רוצה, וכשדחפה את האכסניה לפעול – גרטרוד האנט זזה בעצלתיים. מור עדיין לא היתה מחוברת באופן מלא אל האכסניה. אבל זה בסדר. זה יגיע עם הזמן.

"אימא?" הלן הציצה מבעד לפתח הדלת המחברת. "סידרתי

את החדר שלי."

יצרתי עבורן חדרים צמודים.

"אני ממש רוצה לראות." מור מיהרה אליה.

הלכתי אחריה ונעצרתי בפתח. הלן יצרה בריכה. החדר כולו רוצף באבן והיה מלא במים בגובה של כשלושים סנטימטר. שביל אבן הוביל למרכז הבריכה, שם עץ מלאכותי גדול התכופף לצורת סהר. מיטה קטנה נחה בקצה התחתון של הסהר, ועליה סדינים שחורים, כריות שחורות ושמיכה צמרירית ורודה. חלונות צרים וקטנים חרצו את שלושת הקירות הכהים, וכולם הציצו אל המטע. הלן כנראה רצתה לראות את המטע מכל צד, לכן עיוותה את חוקי הפיזיקה בלי לדעת זאת בכלל. אבא תמיד אמר שקל יותר ללמד ילד להיות אכסנאי מאשר ללמד מבוגר, כי לילד אין דעות מוקדמות לגבי מה אפשרי ומה לא. אבל החלונות היו קטנים – העצים בכל זאת קצת הפחידו אותה.

"אני לא מצליחה לעשות את הדגים." פניה של הלן היו עצובות.

"האכסניה לא יכולה ליצור דגים," אמרתי לה. "אבל נלך ונקנה כמה, בסדר?"
"בסדר."

קסם פעם בראשי. "הגיע הזמן לארוחת בוקר." הובלתי אותן במורד המדרגות. אורו התרוצץ הלוך ושוב במטבח. הלן כבר פגשה אותו, ולא הנידה עפעף. מסיבה כלשהי, עצים הפחידו אותה, אבל קיפור מפלצתי בגובה שני מטרים ומשהו עם מחטים באורך שלושים סנטימטר וטפרים חדים, לגמרי לא הטריד אותה.

קלדניה כבר ישבה לשולחן. שערה האפור־פלטניה היה ללא דופי, וכך גם האיפור והשמלה הירקרקת שלה. היא נראתה כמו רודנית גלקטית שמוכנה לארוחת הבוקר שלה.
"זו מי שאני חושבת שזו?" מלמלה מוד לצירי.

"אכן. יש לה חברות לכל החיים באכסניה."
"אני זוכרת שנסענו למחנה קיץ, ולא הסכמת להיכנס למים מעבר למותניים, כי היית משוכנעת שיש שם אמבות טורפות מוח. אני מרגישה שאני כבר לא מכירה אותך. מתי בדיוק איבדת את השפיות?"

"כשאימא ואבא נעלמו. את היית נשואה ורחוקה. קלאוס רצה להמשיך לחפש אותם. לא נשאר לי כלום, ואז האסיפה נתנה לי את האכסניה הזו. היא היתה רדומה המון זמן, והיא היתה זקוקה לאורחים."

"אני כל כך מצטערת," אמרה מוד.
"אני דמיל." חייכתי אליה. "אנחנו תמיד מסתדרים. אגב, לא שכחתי שדחפת אותי לתוך האגם ההוא. הנקמה בוא תבוא."

"קדימה, תנסי."

"ארלנד יורד במדרגות," הזהרתי אותה. פתחתי מחדש את אגף הערפדים שבניתי במהלך פסגת השלום. האכסניה טרם ספגה אותו בחזרה לטובת משאביה, כך שארלנד קיבל את כל מערכת החדרים המלכותית לעצמו. היא פנתה קלות.

עקבתי אחרי ארלנד באמצעות הקסם שלי: הוא ירד במדרגות, עבר במסדרון שמאחורי הקיר, הגיח ממנו אל החדר הקדמי, ולבסוף נכנס למטבח. העובדה שהיה ללא שריון היתה סימן לאמון מוחלט מצד אביר ערפדים. הוא לבש מכנסיים שחורים משוחררים וחולצת בד חומה רפויה ששרווליה מקופלים עד האמות. שערו הבלונדיני היה אסוף ברישול בקוקו נמוך. ארלנד לא היה רק יפה תואר, הוא היה מרהיב; וכשהוא חייך – זה היה חיוך שיכול להשיק צי שלם של ערפדים. הוא גם היה בנוי כמו גיבור-על: כתפיים עצומות, זרועות חטובות, חזה רבע-עוצמה, מותניים צרים, בטן שטוחה ורגליים ארוכות. זו היתה חוויה לראות אותו מתקרב אלינו.

הצצתי באחותי. כלום. קרה כקרחון.

"אימא!" לחישה דחופה נשמעה מאחורינו.

הסתובבתי. הלך החזיקה את החתול חסר השם. המיין קון הענק שהצלתי מכלא הזכוכית בחנות החיות הביט בי בעיניים מבועות קלות. ניכר שהוא לא הבין איך היצור האנושי הקטן העז להרים אותו.

"יש לו ניבים," הלן אמרה.

"זה חתלתול," מוד אמרה. "תיזהרי. יש להם טפרים חדים."

"איך קוראים לו?"

"אין לו שם," אמרתי לה. לא היה לי זמן לזה. "את יודעת

מה? את יכולה לתת לו שם."

העיניים של הלן נעשו גדולות כמעט כמו אלו של החתול.
 "אני יכולה?"

"כן."

"אני אקרא לו אולֶאסְאָרְד, על שמו של זה שצד את הרשעים
 ותולש להם את הנשמה."

קוצר הנשמות נתן בי מבט מבולבל.

הבטתי במוד.

"לא היו שם הרבה ספרי ילדים," היא אמרה. "מליזארד נהג
 לדקלם לה את סאגות הגבורה."

משיכה קסומה עדינה הודיעה לי ששון מגיע לדלת. ניגשתי
 לטרקלין ופתחתי אותה עבורו. שון לא טרח להחליף בגדים.
 עדיין ג'ינס וטריקו. מאיזושהי סיבה, הוא מצא חן בעיניי בדיוק
 כפי שהוא.

"היי שוב," אמרתי, והרגשתי נבוכה בלי שום סיבה. "תיכנס.
 יש לנו אוכל."

"תודה שהזמנת אותי."

נכנסנו למטבח. קלדניה, אורו ואני נהגנו לאכול ליד שולחן
 ארוחת הבוקר, אבל בהתחשב בגודל הקבוצה, הרחבתי את המטבח
 כדי שיוכל להכיל את השולחן הגדול והכבד שהאכסניה הוציאה
 מהאחסון. הוא היה עשוי מדלת עתיקה ומצולקת שבשלב כלשהו
 בוודאי עיטרה מיסיון או אחוזה טקסנית ישנה. כמה שכבות של
 שרף כיסו את העץ המחוּספס והעניקו לו מראה מבריק.

התיישבנו ליד השולחן. אורו בחר ללכת על ארוחת בוקר
 אמריקאית: ערימות של פנקייקים קלים כנוצה ועליהם חמאה
 נמסה, קרפים דקים כנייר ממולאים בתותי שדה, יחידות זעירות
 של פאי תפוחים מכוסות בשתי וערב של בצק פריך, האש
 בראונס, ערימות של בייקון ונקניקיות, וביצים בשלוש צורות
 הכנה – עין, עין הפוכה ומקושקשת. הוא חלף לידי ושלח אליי

מבט מצמית לפני שנסוג למטבח. הוא עוד ינזוף כי על כך שלא הודעתי מראש שמגיעים אורחים נוספים.

"הוד מעלתה, קלדניה קא־רט מגרן," אמרתי. "אחותי מוד ובתה הלן."

"לְטֶרָה אוליביון." אחותי הרכינה את ראשה. "כבוד גדול עבורנו להיות בנוכחותך."

"כבוד היא מילה רצינית כל כך, יקירתי." חיוכה של קלדניה חשף שיניים חדות. "אינני אלא מתבודדת כפרית שקטה עכשיו. מישהי נטולת חשיבות."

מוד הניחה ביצים, קרפ, כמה נקניקיות וחתיכת בייקון על הצלחת של הלן.

"נוכחותך המלכותית מרוממת את הסביבה בתפארתה," ארלנד אמר. "הלום זוהר ביתר שאת כשהוא מוקף באבנים פשוטות." "ילדי היקר, באמת התגעגעתי אליך." קלדניה לגמה מהתה שלה.

הלן נגסה בחתיכת בייקון. העיניים שלה שוב התרחבו, והיא חיסלה אותו ומייד הושיטה יד לבייקון בצלחת המרכזית. ארלנד גם הוא הושיט באותו רגע את ידו לבייקון. הם נעצו מבט זה בזה מעבר לשולחן. תיקו ערפדי.

הלן קימטה את פניה וחשפה את ניביה הקטנים. ארלנד חשף את ניביו המפחידים. צחוק ניבט מעיניו. קול זעיר ונמוך בקע מאחיינתי. "אראואראאואורו." "הלן!" מוד פנתה אליה. "אל תנהמי ליד השולחן." ארלנד נשען לאחור והעמיד פנים שהוא מפוחד. "פראית כל כך."

הלן צחקה צחוק מבעבע. "אוראוראורוור." ארלנד נרעד.

הלן שוב צחקה, תפסה את הספל שלה, וזרקה אותו אל

הקיר. הספל התנפץ. החזרתי אליה את מבטי. הכיסא של הלן היה ריק. הצלחת עם הבייקון נעלמה.

שון איבד כל רסן וצחק.

"איזו ילדה משובבת נפש," קלדניה אמרה בעיניים נוצצות.

מוד נראתה אבודה. "אני... היא אף פעם..."

"לילדה יש תפיסה טקטית מולדת." ארלנד חייך חיוך רחב.

קסם פעם ובישר על מבקרים. המממ. באור יום? הם הגיעו מהצד הצפון-מערבי, לא מהרחוב. אצטרך לפגוש אותם באורוות. עדיין לא פירקתי את שאריות המבנים של פסגת השלום, בעיקר משום שזה היה ממש מעייף. השקעתי כוחות רבים כל כך כדי לשים כל דבר במקומו ושלא יראו אותו מהרחוב, ולארוז את הכול בחזרה יהיה כרוך בזמן ומאמץ. לטווח הקצר, התחזוקה צרכה פחות אנרגיה מכיוון שהכול כבר נוצר והיה בנמצא. תכננתי לחכות עד אחרי חג המולד.

"סלחו לי." לקחתי את הצלחת של הלן, הנחתי בה פאי תפוחים אחד, ניגשתי לחדר הקדמי והרמתי את הבר הירוק מעל השולחן הצדדי. שלושה זוגות עיניים נעצו בי מבט: אחד כלבי, אחד חתולי, ואחד אנושי למחצה. הושטתי את הצלחת. היא נחטפה מייד. החזרתי את הבר למקומו ויצאתי דרך המסדרון אל האורוות.

שון יצא מהמטבח והלך בשקט אחריי. הנחתי לו להשיג אותי.

"בעיות?"

"מבקרים," אמרתי.

הגענו אל שערי האורוות.

בשדה, מעבר לרצועת האדמה שהאוטרוקארים קידשו, פילחה את מארג הקיום ספירלה ירוקה, שצמחה מנקודה יחידה לכדי משפך. החושך מילא את פי המשפך, ואז נסוג ולקח איתו את

הספירלה. יצור מוזר נחת על הדשא. גובהו היה כמטר וחצי, והוא עמד על שתי רגליים מתכתיות מלוכלכות, שהסתיימו בפרסות מתכת. הרגליים היו מורכבות ממתכת ישנה חבוטה, גלגלי שיניים, נורות זעירות וצינוריות דקות שהזרימו חומר לבן וחלבי. גבנון בלט מגבו. יריעת בד קרועה כיסתה את הגיבנת והסתירה את רוב גופו. שתי ידיים מתכתיות ענקיות בצבצו מבעד לפתחים ביריעה, וגם הן היו ערבוביה חסרת היגיון של חלקים שונים. צווארו המקומט והמקופל של היצור היה עשוי מחומר חייזרי שהזכיר גומי, ונראה ארוך מדי, ואת פניו הסתירה קסדה שהזכירה במקצת מסכת רופא מגפות מימי הביניים. שלוש "עיניים" עגולות ומרובות פאות משוכללות בגוון צהוב-חיוור בקעו מתוך הקסדה. היצור כולו נראה כמי שעוצב באופן גס כדמות אנושית מערימת זבל קוסמית.

הירו. לא ידעתי שהם עוד קיימים.

היצור ראה אותנו והסתובב בקול חריקה. חומר סיכה סמך, ורדרד ושמנוני ניתז על גלגלי השיניים. הגוף השמיע קולות נקישה וחיכוך ונע תחת מחאת המתכת. הרוח נשאה אלינו את ריחו החריף וכמעט הקאתי.

שון קפא במקומו לציד.

"מה זה, לכל הרוחות?"

"זהו הירו. הם בכלל לא מזיקים, אבל רוב היצורים בגלקסיה

נגעלים מהם. בבקשה נסה לא להקיא."

ההירו עשה את דרכו אלינו באיטיות ועצר כמטר וחצי

ממני.

הרכנתי את ראשי וחייכתי. "ברוך בואך לגרטרוד האנט."

משהו חרק בתוך ההירו, כמו ציפורניים על לוח גיר.

אל תירטעי. אל תקיא. אל תעליבי את האורח.

קול טנור שקט ועצוב בקע ממנו. "באתי עם הצעה עבורך."

"יהיה לי לעונג לשמוע אותה. בבקשה. בוא אחריי."
ההירו נכנס לתוך האורות בצעד מייסר אחד אחרי משנהו.

הובלתי את ההירו אל הטרקלין. להביא אותו לכל מקום אחר ייתפס כעלבון. הלן עדיין התחבאה מתחת לשולחן. האחינית שלי השתתקה לגמרי.

מוד פגשה אותנו בפתח המטבח. היא ראתה את ההירו וחייכה. שום עווית, אפילו לא מצמוץ, שום דבר שירמוז שהיא מצאה דופי כלשהו באורח.

"תרצה להצטרף אלינו לארוחה?" שאלתי.

"לא. איני צורך תרכובות מבוססות פחמן."

"יש מאכל מסוים שאוכל להכין עבורך?"

ההירו נד בראשו לשלילה. גלגלי השיניים חרקו. "תודה על טוב ליבך. אין בכך צורך."

במהלך חיי ראיתי רק שני הירו. אחד שהה באכסניה של הוריי והשני נקש וחרק את דרכו ברחובות באהא-צ'אר. יצורים מכל רחבי הגלקסיה התרחקו מהם, ולא רק מפני שחשבו שהם דוחים. עמידה ליד הירו מסוכנת כמו היתקלות חזיתית באויב מסתער בשדה הקרב.

התרכזתי ומשכתי חלק מהקיר כדי שיתאים לגופו של ההירו.
"שב, בבקשה."

ההירו כופף את גופו בתנועה שהזכירה כריעה אצל בני אדם, והתמקם בזהירות במושב החדש. הלן הסיטה את המפה, הציצה החוצה, התעטשה ונעלמה שוב מתחת לשולחן.

"אמרת שיש לך הצעה עבורי?"

"כן."

אני לא יודעת אם זה בגלל מכשיר התרגום שלו או שהיה מדובר ברגש אמיתי, אבל כל מילה שהוציא מפיו נשמעה ספוגת עצב.

"האם דרושה לך פרטיות לצורך השיחה?"

"לא. העניין נוגע גם לאיש הזאב."

שון, שהתמקם בשקט ליד הקיר ביני ובין ההירו, נדרך. "למה?"

"ייתכן שהיא תזדקק לעזרה," ההירו אמר.

"אני מקשיבה," אמרתי.

"האם אתם מכירים את ההיסטוריה שלנו? האם שמעתם על הַרְרִירִי?"

מבט חטוף לעבר שון הבהיר לי שאין לו מושג במה מדובר. "מסך, בבקשה. קבצים על סכסוך ההירו והדרזירי," אמרתי לאכסניה.

ארלנד הצטרף למוד בפתח החדר. הם עמדו זה לצד זה, כל אחד בצד שלו של הפתח, והתעלמו לחלוטין האחד מנוכחותו של האחר.

מסך החליק מהתקרה. שמש בכתום עז, כהה יותר מזו של כדור הארץ, בערה עליו וסביבה שנים-עשר כוכבי לכת.

"ההירו התגוררו פה, על הכוכב השישי." הצבעתי וההקלטה התמקדה בכוכב לכת קטן. הוא נראה כמו כדור של עשן כהה, והאטמוספירה אפופת הפיח שלו בהקה חלושות בירוק פלורוסנטי. "הם היו תרבות עתיקה בעלת יכולת לערוך מסע בין-כוכבי, והם כרו מחצבים במערכת שלהם ובמערכות הכוכבים הסמוכות. הדרזירי חיים כאן."

התמונה התרחקה, ושמש שנייה הופיעה, הפעם בצבע הצהוב המוכר. שבעה כוכבי לכת הקיפו אותה, החמישי ביניהם נראה כמו כדור בצבעי אדום-עז, ירוק וכחול.

"הדרוזירי הם תרבות צעירה יחסית, תיאוקרטיה קרבית שהדת שלה מבוססת על קבלה לעולם הבא, אחרי חיים של שירות ומסירות. הם גילו את המסע הבין-כוכבי רק לפני מאה שנה. הכוכב של ההירו היה היעד הראשון שלהם."

הכוכב המת של ההירו שוב גדל על המסך, ותפס חצי ממנו.

"אנחנו לא יודעים למה הדרוזירי הכריזו על מלחמת קודש נגד ההירו. הם שונאים זרים, בדומה לרוב התיאוקרטיות, אבל מאז הם באו במגע עם שאר הגלקסיה, והם אומנם נוטים לבדלנות, אבל לא ניסו להשמיד אף מין אחר. מה שאנחנו כן יודעים הוא שהדרוזירי פלשו למערכת הכוכבים של ההירו והפעילו מכשיר כלשהו שגרם לתגובת שרשרת באטמוספירה של הכוכב."

"מיליונים מתו בתוך שעה," אמר ההירו.

"מייד לאחר מכן, הכוהן העליון של הדרוזירי הכריז שההירו הם תועבה. הדרוזירי הקדישו את חמישים השנים הבאות לציד של ההירו הנותרים ברחבי הגלקסיה. אומרים שדרוזירי שהורג הירו מבטיח את מקומו בעולם הבא."

"נשארו רק אלף מאיתנו," ההירו אמר. "המין שלנו ייכחד בתוך עשרים מחזורים אם לא נמצא דרך להתרבות. נדרשים תנאים מסוימים כדי שנוכל להזדווג ולגדל את הצעירים שלנו. זה לא יכול לקרות כל עוד אנחנו נרדפים. פנינו לבוררות, אך הדרוזירי סירבו."

ואין מה לעשות לגבי זה. שחררתי את המסך והוא נעלם בחזרה לתוך הקיר.

"אתם לא יכולים לבקש מקלט?" שון שאל.

"ביקשנו," ההירו אמר. "מערכת יאוק אפשרה לנו להתיישב בשטחה. הם הבטיחו להגן עלינו. שלחנו את חמישים

המתיישבים הראשונים, אבל הדרזירי פלשו למערכת והשמידו אותם."

"הם ספגו אבידות כבדות," ארלנד אמר. "אני זוכר שקראתי על זה כשהייתי ילד. כמעט מאתיים אלף חיילים דרזיריים מתו רק כדי להרוג חמישים הירו. המדריך האסטרטגי שלנו מציג את הקרב הזה כאזהרה על מחירם של ניצחונות." "איננו בטוחים בשום מקום," ההירו אמר. "אתה בטוח כאן," אמרתי לו. "כן," אמר שון. "אתה בטוח כאן."

פניו לבשו הבעה קודרת. אאול, כוכב הלכת של הוריו, הושמד גם הוא; לא בידי אויב, אלא בידי אבותיו של שון. אנשי הזאב של אאול העדיפו להחריב את עולמם היפה, ובלבד שלא ייפול לידי אויביהם.

"הבורר שאליו פנינו הציע פתרון," ההירו אמר. "ויתרנו על כל מה שיש לנו. על כל האוצרות שהיו ברשותנו. שילמנו את המחיר בידע. כל דבר שאנחנו וכל דבר שהיינו, מסרנו מרצוננו החופשי."

"אני לא מבינה," אמרתי.

"שכרנו את שירותיו של הארכיבריוס," ההירו אמר. "נאמר לנו שהארכיבריוס מצא פתרון למצבנו." אה, וואו.

"הארכיבריוס מפורק לחלקיו כרגע," ההירו אמר.

שון וארלנד הביטו בי.

"הארכיבריוס הוא ישות מרובת חלקים," הסברתי. "תודעת כוורת שמכילה עושר בלתי נתפס של מידע על היקום. כדי לחלוק את הידע הזה, כל הפרטים שחברים בארכיבריוס צריכים להימצא במקום אחד. הם עושים זאת לעיתים נדירות, והם מתאחדים רק לפרק זמן קצרצר. הארכיבריוס עונה על שאלות,

אבל הוא מאוד בררן בנוגע לשאלות שהוא בוחר לענות עליהן, והמחיר שהוא מבקש עולה על מה שרוב המדינות בגלקסיה מסוגלות לשלם."

"אסור שהדרזירי ידעו על כך," ההירו אמר. "ואסור שיגלו. הם ינסו למנוע מהארכיבריוס להתאחד. אין לנו מקום בטוח לקיים בו את המפגש הזה. הבורר אמר שאולי את תוכלי להציע לנו הגנה."

"הבורר היה גבר אנושי? עם שיער צהוב בהיר?"
 "כן." ההירו הנהן.

ג'ורג'. ג'ורג' הוא טיפוס חסר רחמים, ערמומי ומחושב, וחומל עד כאב. הוא לא היה מסוגל לעמוד מנגד ולתת להירו להיכחד, אז הוא שלח אותם אליי. זו היתה עסקה לא מדוברת. הוא עזר לי להציל את אחותי, ובתמורה קיווה שאני אציל את ההירו. הוא לעולם לא היה מבקש ממני לעשות זאת. לעולם לא היה מצפה שאגמול לו על הטובה. הוא השאיר את ההחלטה בידיי.

"הארכיבריוס ואנשיי יעשו מאמץ להביא את הפרטים שמרכיבים את הארכיבריוס לאכסניה שלך. אך ייתכן שהדבר לא תמיד יתאפשר. ייתכן שיהיה צריך לאסוף חלק מהם מעולמות אחרים. כולם יזדקקו להגנה. אנחנו מבקשים להשתמש באכסניה שלך. אנחנו מבקשים שתעזרי לנו."

זה בדיוק מה שחשבתי שיבקש. שבר את ליבי לסרב לו, אבל לא היתה לי ברירה. שום ברירה.

"התנצלותי העמוקה, אבל ביטחון האכסניה עומד בראש סדר העדיפויות שלי. אני כפופה לחוקי האכסנאים. החוקים הללו מחייבים אותי לשמור, לפני הכול, על ביטחון אורחיי. מה שאתה מציע – איסוף פרטי הארכיבריוס – יחייב אותי להשאיר את האכסניה ללא השגחה. ואני ממילא לא מסוגלת לבצע את

המשימות הללו. אני אכסנאית. אני בשיא כוחי כשאני כאן, באכסניה. זה המקום שלי."

"ראינו אותך מצילה את אחותך. צפינו בך. אנחנו יודעים שאת מסוגלת."

ג'ורג' כנראה היה נואש לעזור להם. גם אני רציתי לעזור להם.

"אני לא יכולה. אם אסכים, האכסניה תהפוך למטרה עבור הדרזירי, והם לא יכבדו את אמנת כדור הארץ. סוד קיומם של החיים בגלקסיה חייב להישמר. שובר את ליבי לסרב לך, אבל אני חייבת. אני כל כך מצטערת."

"האוצרות שנתנו היו היקרים לנו מכול", ההירו אמר. "הספרים שלנו. התמונות. הסודות. כל מה שהפך אותנו למי שאנחנו. אנחנו גוועים. התרבות שלנו תיעלם יחד איתנו. יש לה ערך. היא מאוד נדירה. הארכיבריוס מעריך נדירות." נשכתי את שפתי.

"היה בהם די לשתיים", ההירו אמר.

"לשתי מה?" שאלה מוד.

"די כדי לקבל תשובות לשתי שאלות", ההירו אמר. "הבורר אמר לנו."

הוא הרים את היד. לוח קטן על אמתו נפתח, ותמונה שקופה למחצה נוצרה מעליו, ארוגה מאורותיו הצהובים הזעירים. תמונת הוריי הנעדרים, אותה תמונה שתליתי על הקיר בכניסה לאכסניה.

"עזרי לנו", אמר ההירו, "ותוכלי לשאול את שאלתך."

לרכישת הספר המלא לחצי כאן